

DET STØRSTE SLAGET SOM NOEN

GANG HAR BLITT UTKJEMPET

 Takk, broder Orman. Herren velsigne deg.

² God morgen, venner. Glad for å være her igjen denne morgenen, og det er på en måte litt uventet, antar jeg, for meg selv, og jeg er sikker på at det er det for forsamlingen. Og jeg leste nettopp og. . . Takk, søster. Og det virket som om Herren bare la noe på mitt hjerte, å bringe til Menigheten, og jeg tenkte at det var tid for å gjøre det. Og nå dette. . .

³ Da jeg kom, og visste da ikke at vi ville være her denne søndagen, jeg har annonsert at jeg har et—et Budskap for Menigheten. Og jeg ønsker, om Gud vil, å bringe dette Budskapet neste søndag. Og det vil ta nokså lang tid, så, det vil nok ikke være ferdig før halv ett, klokken ett, muligens, omtrent på den tiden. Det har ligget på mitt hjerte i lang tid, og jeg tror jeg skylder folket et svar på hvorfor jeg ikke har vært aktiv ute på feltet. Jeg har talt en del rundt det, men jeg er sikker på at det aldri har kommet nøyaktig rett ut slik det skulle. Så jeg tror, om Herren vil, neste søndag, ønsker jeg bare å ta tiden jeg trenger og bare legge ut, årsaken og hvorfor, og la dere få vite, etter Skriften, hva som skjer, ser dere, bare hva det hele dreier seg om. Fordi, jeg vil trolig reise over havet eller et eller annet sted nå snart. Jeg venter nå for å se hvilken vei Han vil kalle meg til og gå. Sist. . .

⁴ For omtrent tre kvelder siden, eller to kvelder, fikk jeg en telefon ved midnatt; og det var for å be for en kvinne som var på sykehuset. Og de ringte meg, og sa: “Be.” Og jeg glemmer navnet de gav meg, som. . . Sa det var en venn av fru James Bell, vår søster her i menigheten, en farget søster, en virkelig lojal, fin kvinne. Jeg tror navnet Shepherd, ble gitt meg. Så jeg kom meg ut av senga og knelte ned, og—og jeg fortalte det til min kone. Telefonen ringte, det vekte henne. Og jeg sa: “Vi må be for fru Shepherd, en søster som har ringt, som er en venn av fru James Bell.” Så vi ba for henne, og kom oss tilbake i seng.

⁵ Og så rundt omkring klokken ti eller elleve, neste dag, så fikk jeg en telefon igjen. Det var Billy. Og han sa, det ikke var fru Shepherd, sa det var Fru Bell, selv, ikke fru Bells venn. “Det var fru Bell, og hun er på sykehuset, det er veldig alvorlig.” Og jeg hastet av sted til sykehuset, men hun hadde reist. Herren hadde kalt fru Bell, Hjem.

⁶ Fru Bell har vært trofast til å møte opp her sammen med oss i menigheten, i årevis. Mannen hennes, James, og jeg, jobbet

sammen, med min far, for mange år siden, ute, la . . . Vi la disse sporene inn, fra Pennsylvania, inn til Colgate's her, for mange år siden, for tretti år siden antar jeg, eller mer. Og vi elsker søster Bell. Hun var et herlig menneske.

⁷ Og jeg har forstått at hun hadde et akutt anfall av en galleblærelidelse, og de . . . Legen hennes, som kjente til hennes tilfelle meget godt, han var utenbys på den tiden. Og en ny lege kom for å se til henne, og—og han anbefalte en akutt operasjon, og hun overlevde den ikke. Og—og hun var . . . Jeg tror hennes . . . Jeg forstår det slik, at den vanlige legen hennes ikke ville ha foreskrevet operasjonen, fordi hun var overvektig og galleblæra hennes var dårlig. Og hun hadde steiner, tror jeg, eller noe i den, og—og Herren har vært barmhjertig. Hun har hatt disse anfallene før og Herren tok hånd om det, mange ganger. Men det bare hadde seg slik at . . . Vel, hvis vi ser på det i full utstrekning, ville vi si dette: Gud hadde kalt på søster Bell, og det er måten det må bli forstått på, ser dere.

⁸ Og hvordan det til og med ble feil, som det kom til meg, at jeg trodde det var fru . . . en frøken Shepherd. Jeg kjente ikke frøken Shepherd. Damen er kanskje her, denne morgen, og jeg kjenner henne kanskje hvis jeg ser ansiktet hennes. Men, det ble sagt at det var en fru Shepherd. Og om det hele ble gjort på denne måten, så at hvis det . . . Om jeg hadde visst at det var fru Bell som var i den tilstanden, så ville jeg sannsynligvis dratt ut dit og gått i forbønn for henne med en gang. Og så, ser dere, at, Gud ville ikke at vi skulle gjøre det, kanskje. Så, "Vi vet at alle ting tjener dem til gode som elsker Gud."

⁹ Og jeg er sikker på at søster Bell elsket vår Herre. Hun var en god kvinne. Nå, hun var en av oss. Her inne, har vi ikke noen fargeskiller. Guds familie lager ikke fargeskiller. Om vi er røde, brune, svarte, eller gule, spiller ingen rolle, hvite. Hva enn det er, er vi brødre og søstre i Kristus. Og så vi—vi elsker henne. Og vi kommer til å savne henne, tabernaklet. Hvor jeg vil savne, søster Bells, kraftige, store, grove "amen" bak der i hjørnet. Og når jeg kjørte henne hjem, ville hun snakke om Herren Jesus.

¹⁰ Og hvis jeg forstår det rett, visste jeg det ikke før bare en liten stund siden, men jeg tror at begravelsen hennes skal holdes rett her i menigheten. [Broder Neville sier: "Det stemmer."—Red.] Førstkommende tirsdag ["Klokken ett."] klokken ett. Og jeg synes at du og jeg burde forrette ["Det stemmer."] i denne begravelsen.

¹¹ Men, bare i forsamlingen, at vi er én mindre denne morgenen. I respekt for vår søster Bell, la oss reise oss bare et øyeblikk, og bøye våre hoder.

¹² Livets Gud, Som gir og tar liv; som Job fra fordum sa, "Herren gir og Herren tar; priset være Herrens Navn." For

noen år siden, sendte Du søster Bell iblant oss, til å være en medborger med oss, i Guds store rike. Og vi takker Deg for all den inspirasjonen som hun var for oss, hvor hun elsket å synge og vitne, og var så fylt med Ånden at hun kunne skrike og rope ut. Og hun skammet seg ikke over evangeliet om Jesus Kristus, for, for henne, var Det Guds Kraft til frelse. Vi ser at hennes dager er talte, og tiden kommer hvor vi alle må svare for oss. Og Du har tatt henne fra oss, denne morgen, for å være i Ditt Nærvær. For, det er i sannhet slik, at når vi reiser herfra, er vi Guds Nærvær.

¹³ Å, Gud, vi takker Deg for alt. Vi ber om at du må velsigne mannen hennes, min venn, James; sønnen hennes, døtrene hennes, dem alle. Vi vet at gutten hennes flyr fra Tyskland, fra de militære styrkene, for å komme hjem, for å vise den siste respekten han kan, på jorda, overfor sin avdøde mor. Hvor den unge mannens hjerte må banke denne morgenen. Jeg ber for ham, Herre. Gud, velsign ham. Velsign Jimmy, og hvor han er. . . Ser ham arbeide der ute, og slitsomme timer, for å tjene til livets opphold for familien sin. Jeg ber om at den store familien ikke må bli atskilt, men at familieringen må være ubrutt i Landet på den andre siden.

¹⁴ Må vi, Herre, stramme til rustningen og beltet, litt strammere, å gå ut i striden nå, og kjempe med én mindre enn for en uke siden. Vi ber om at Du vil holde oss oppe og styrke oss, og hjelpe oss når vi fortsetter videre, og må vi alle en dag samles igjen på den andre siden. For vi ber om det i Jesu Navn. Amen.

¹⁵ Nå, må sjelen til vår avdøde søster hvile i fred. Jeg vil gjerne få sagt at hennes—hennes begravelse blir forrettet her søndag, eller tirsdag, og vi ville. . . Alle som ønsker å komme er velkomne til å komme. Jeg regner med at broder Neville her gjør det som må ordnes. [Broder Neville bekrefter—Red.] Og du hadde dem. Nå, i dag, jeg bare. . .

¹⁶ Ser dere, det er ikke altfor mange. Hvis det kunne ordnes en plass et sted for broder og søster Slaughter bak der. Jeg fikk meldingen din, søster Slaughter, og jeg gikk for å be for din. . . den andre søster Slaughter, søster Jean Slaughter med harepest, tularemi. Hun har sannelig et alvorlig tilfelle av det, men vi stoler på Gud at hun vil bli bra igjen.

¹⁷ Nå vil vi lese noen Skriftsteder. Og jeg ønsker bare å undervise denne morgenen, bruke tiden jeg trenger, fordi etter at jeg kom tilbake fra, Arizona, vel, halsen min er bare litt sår.

¹⁸ Og nå, neste søndag, ikke glem, og jeg tror Billy allerede har sendt ut annonsene. Og det vil bli et ganske langt møte, tror vi, så kom så tidlig du kan. Vi ønsker å starte, rett rundt halv ti, eller jeg mener, klokka ti. Og kanskje, husk, rundt ett eller ett. . . kanskje, eller halv ett, klokka ett, noe rundt der,

tre eller fire timer, eller mer, ønsker jeg å bruke, og bare ta Skriftstedene. Ta med deg blyant og papir, og bare legge det ut. Er det er noen spørsmål, så spør—spør om det, ser dere, og kanskje vi kan forklare det, gjøre hva vi kan for å hjelpe.

¹⁹ Nå, la oss lese noen Skriftsteder, først, nå. Jeg har tre steder i Bibelen, som jeg ønsker og lese. Og først ett av dem, hvis du vil skrive det ned, og hvis du har en blyant, så ønsker jeg å referere til, denne morgenen, til mange tekster som jeg ønsker. . . eller mange Skriftsteder, heller, som jeg ønsker å referere til. Det første vil være første Peter 5,8-10, Efeserne 6,10-17, og Daniel 12,1-14. Nå, i lesningen, tar vi tiden vi trenger.

²⁰ Og nesten alle har fått plass. Så, noen få står fortsatt, bak og på siden. Men vi skal prøve å komme oss igjennom så fort som mulig og slippe dere ut, så skal vi be for de syke.

²¹ Har en liten dame liggende her denne morgenen, som er veldig syk. Jeg har forstått at hun var veldig syk, i går. Og jeg—jeg bare ønsket at hun skulle høre, denne morgenen, først, før jeg ber for henne. Og jeg vet om tilstanden til den lille damen. Og hun er veldig syk, men vi har en veldig stor Himmelsk Far Som har mer enn beseiret all sykdom. Og jeg har en—en liten. . .

²² Jeg spurte fru Woods om hun ville lese den, men hun—hun var litt nølende til å—å gjøre det. En artikkel, hvor en medisinsk doktor virkelig ble overrasket. Da, han var en kritiker til Guddommelig helbredelse og lot ikke noen få lov til å snakke om det på kontoret sitt; og hans sykepleier, også. Så, det hadde seg slik, han fikk en pasient som var et krefttilfelle, en stor kreft. Han ville ikke ha noe med det å gjøre, så han sendte henne over til en annen klinikk. De ville ikke ha noe med det å gjøre over der, så de sendte henne tilbake. Så de. . . Å, det var på brystet, og det var i en forferdelig tilstand. Og all huden hadde blitt spist opp. Og kreften, den gikk ned inn i brystet, inn i ribbena. Jeg regner med at dere forstår hva jeg mener.

²³ De fikk tak i vår lille legevenn fra Norge som sitter sammen med oss denne morgenen.

²⁴ Og han gjorde alt utstyret sitt klart, for han sa at—at han visste at hun ville at han skulle operere og fjerne brystet. Og det var en veldig blodig jobb. Og—og han hadde alle omslagene sine, alt. Sykepleieren gjorde damen klar og brakte henne inn i operasjonsrommet, og så gikk hun tilbake for å hente instrumentene, også, som måtte bli brukt av legen og assistenten hans, for å fjerne brystet hennes. Og så hadde de håndklærne og slikt liggende over henne. Og så startet de. . .

²⁵ Når han begynte å snu seg rundt, så ville mannen hennes vite om han kunne sitte nederst i rommet og be. Han var en hellighetsforkynner. Og han satt der på siden ved fotenden av senga, og ba. Selvfølgelig, så var ikke legen altfor fornøyd med

det, vet du, at han var der inne. Men så lenge han ikke så på, og at det ikke skadet ham, vel: “Jeg regner med at det er i orden; hvis du ikke—hvis du ikke besvimer.”

²⁶ Så, mens han satt, bedende, så kom det en flagring inn i rommet. Og legen snur seg for å gå, også, med instrumentene sine, for å begynne å fjerne brystet. Han tok vekk omslag etter omslag. Det var ikke engang et arr på brystet; ikke engang et arr. Han sa: “Har—har det. . . Har det forsvunnet?” Og han begynte. . . Og sykepleieren gav sitt vitnesbyrd. Begge har gått ut og blitt pinsevenner, fylt med den Hellige Ånd, og tjener Herren. Ikke engang et arr!

²⁷ Doktor Holbrook vitnet, selv, og sa: “Ett minutt før det, så var denne—denne kvinnen som lå der, og sykepleieren, og den enormt store kreften hadde presset seg utover brystet hennes. Og ett minutt senere, så var det ikke engang et arr der det hadde blitt fjernet.” Det er en av våre dyktige medisinske leger her i Amerika. Han sa han ble overbevist rett da. Og han, selv om, han var en diakon i menigheten. Ser dere?

²⁸ Ser dere, folk tror at menigheten bare er noe du går i, og det er: “Å, du går der for å lære å bli god, eller noe liknende.” Det er ikke det, venn. Nei. Gud er Gud. Han er like mektig i dag som Han var, alltid har vært. Og Han vil alltid forbli den samme. Og Han er en. . . Vi bare elsker Ham.

²⁹ Nå, vil vi lese fra første Peter, det femte kapittel, det åttende og tiende verset, til å begynne med.

Vær edrue, . . . årvåkne; fordi deres motstander djevelen, går omkring. . . en brølende løve, og søker noen han kan oppsluke.

Stå ham imot, faste i troen, og vit at deres brødre rundt i verden utstår de samme lidelsene.

Men må all nådes Gud, som har kalt oss til sin evige herlighet ved Jesus Kristus, etter at dere har en kort stunds lidelse, gjøre dere fullkomne, grunnfeste, styrke, og befeste dere.

³⁰ Hvor Gud være lovet! Nå i Efeserne. Vi ønsker å slå opp her i Efeserne, det sjettede kapittel, og vi ønsker å lese det tiende til det syttende verset, jeg har notert det ned.

Til slutt, mine brødre, bli sterke i Herren og i hans veldige kraft.

Ta på dere Guds fulle rustning, så dere kan stå imot djevelens listige knep.

For vår kamp er ikke mot kjøtt og blod, men mot maktene, mot myndighetene, mot verdensherkerne i denne tidsalders— i denne tidsalders mørke, mot ondskapens åndehær i himmelrommet.

Ta derfor Guds fulle rustning på dere, for at dere kan være i stand til å stå på den onde dag, . . . bli stående etter å ha vunnet seier i alle ting.

Stå derfor, med sannheten ombundet med sannhetens om livet, iført rettferdighetens brynje;

Og ombundet på føttene med beredskap til kamp som fredens evangelium gir.

Grip framfor alle ting, . . . troens skjold, med det er dere i stand til å slokke alle de brennende pilene fra den onde.

Og ta frelsens hjelm, og Åndens sverd, som er Guds ord:

³¹ Nå, over i Daniels bok, ønsker jeg å lese litt mer. Nå, Daniel det tolvte kapittel. Jeg ønsker å begynne på det første, og lese et—et ganske langt stykke av dette, fjorten vers.

På den tiden . . . Mikael stå fram, den store fyrsten som står vakt over ditt folks barn: og det skal bli . . . trengselstid, som det aldri har vært fra noe folkeslag ble til og helt til den tiden: men på den tiden skal ditt folk bli utfridd, hver den som blir funnet innskrevet i boken.

Og mange som sover i jordens støv skal våkne, og noen til evig liv, . . . noen til skam og evig avsky.

De kloke skal skinne som hvelvingens glans; og de som har ført de mange av sted—ført de mange av sted til rettferdighet, skal være lik stjernene for evig og alltid.

Men du, Daniel, gjem disse—gjem disse . . . boken inntil endetiden: mange skal fare omkring og kunnskapen skal øke.

Og jeg Daniel så, og, se, der stod to andre, en på denne siden av elvebredden og en på den . . . siden av elvebredden.

En sa til den mannen som var kledd i linklær, som var over vannet i elven, Hvor lenge er det til enden av disse . . . underne?

Da hørte jeg mannen som var kledd i linklær, som var over vannet i elven, han løftet høyre og venstre hånd opp mot himmelen, og sverget ved ham som lever evig at det skal være om en tid, tid, og en halv tid; og når det hellige folkets makt er blitt fullstendig knust, skal . . . dette bli fullendt.

³² Jeg tror jeg vil stoppe akkurat der. Jeg ønsker å ta en tekst, hvis det kan bli kalt en tekst ut av det, fra det, til å trekke en konklusjon av: *Det Største Slaget Som Noen Gang Har Blitt Utkjempet*. Det er hva jeg ønsker å bruke som en tekst.

³³ Nå, hvordan jeg kom til å få tak i dette som en tekst denne morgenen. Vi har nettopp kommet tilbake; et par av tillitsmennene, her i menigheten, og meg selv, var ute i Arizona. Og vi dro ut, egentlig, for å ha et møte i Phoenix, med broder Sharrit, i tabernaklet hans. Men da jeg fant ut at en—en broder var i byen, og hadde møter i et telt, vel, da var jeg litt tilbakeholden i forhold til å holde et møte. Jeg tenkte at jeg kanskje skulle ha det søndags ettermiddag, så at ingen ville bli forstyrret i menighetene sine. Men, fant ut, at han hadde søndags ettermiddagsmøter, også. Og jeg var litt urolig for å holde et møte.

³⁴ Og så vi brødrene, istedenfor å fortsette videre ut dagen, for vi var ute og jaktet, så reiste vi inn til byen, og gjorde oss klare, og dro på broder Allens møter. Broder A.A. Allen hadde møter. Så vi dro på møtene, og broder Allen holdt en mektig preken. Vi hadde en—en stund, en fin stund, da vi lyttet til broder Allen, og hørte sangerne, og så videre, hvor de sang, og ropte, og hadde et mektig møte.

³⁵ Da så vi, Herrens hånd, hele veien. Hvor enn vi dro, så kom Herren Jesus og møtte oss. Og det er noe ved det å være ute for seg selv, ute i ørkenen. Det er noe ved det, hvis du noen gang er alene på den måten, så er det noe som trekker på deg. Det er, antar jeg, en av grunnene til at jeg liker de bortgjemte stedene. Du kommer deg bort fra fiendens makt, som vi har så mye av her.

³⁶ En djevel er nesten harmløs hvis den ikke har noe å arbeide i, den må ha det. Husker du de djevlene som ble kastet ut av Legion, de hadde? De ønsket å gjøre mer ondskap, så de ville gå inn i grisene. Så, djevler må ha noe å arbeide i, noen å arbeide igjennom.

³⁷ Og det er måten Gud gjør det på, også. Han trenger oss. Han avhenger av oss, for å arbeide igjennom oss.

³⁸ Og mange kom med drømmer, mens vi var på turen. Og Herren Jesus mislyktes aldri i å gi den korrekte tydingen, og bare det, bare helt nøyaktig på den måten.

³⁹ Og så var Han god mot oss, ved å lede oss til viltet og fortalte oss hvor det var. Og, du vet, bare å være ute på den måten, det er bare vidunderlig. Sitte rundt, om kvelden, ved leirbålet, vekk fra alle, i mils i mils i mils omkrets, og se på det—det blafrende leirbålet rundt fjellkantene. Og, å, det var enormt!

⁴⁰ En bror der, som hadde hatt problemer med kona si, som hadde... For mange år siden, så løftet hun hodet i et møte, hvor det var jeg som hadde møtet. Og jeg hadde bedt dem om å holde hodene bøyd; der var en ond ånd som ikke ville forlate en—en kvinne, på plattformen. Og damen, bare uærbødig, løftet hodet allikevel. Og ånden forlot kvinnen, på

plattformen, og kom til henne. Og dette er omtrent fjorten år siden, og damen har vært i en alvorlig tilstand; så mye, til og med mentalt, at hun selv gjør ting som ikke engang er riktig. For eksempel, forlot hun sin egen mann, og dro og giftet seg med en annen mann mens hun bodde sammen med sin mann; og påstod at hun ikke visste at hun hadde gjort det. Og så de—de prøvde å undersøke henne for dette. Hva er det du kaller det, når du . . . Hukommelsestap? Det . . . Du store, hva enn navnet på det er. Jeg antar at det er riktig, doktor. Men det var ikke det. Det var en ånd. Og hennes . . . Og damen var en fin venn av meg. Men fra den kvelden, så hatet hun meg bevisst. Så klart, du kan skjønne hvorfor.

⁴¹ Men så da mannen hennes kom, og vi knelte ned i rommet for å be, så kom den Hellige Ånd ned. Det var det. Så viste Han seg for mannen hennes den natta, i en drøm. Han kom tilbake med en drøm, han trodde den var tulle. Men fant ut, at det var selve svaret på sin kones helbredelse. Hvordan den Hellige Ånd arbeidet!

⁴² På vei ned til Tucson, med broder Norman og dem, og der begynte Herren å arbeide igjen med mektige, kraftfulle ting og åpenbarte ting.

⁴³ En kveld, her er hva som drev meg til denne konklusjonen, jeg stod sammen med broder Wood og broder Southmann. Og vi var . . . Det var omtrent klokka ti om kvelden, og jeg så opp mot himmelen, og en stor ærefrykt kom over meg. Og jeg sa: "Bare se! Hele den store, himmelske hærskaeren!" Og jeg sa: "Alt er fullkomment i harmoni."

⁴⁴ Og broder Wood sa: "Se på to små stjerner så tett sammen, at, det gjør at det ser ut som ett lys."

⁴⁵ Jeg sa: "Men, du vet, broder Wood, at ifølge vitenskapen, i den Bjørnen, Lillebjørn, Storebjørn, de stjernene ser ikke ut til å være to tommer fra hverandre; og de er lengre fra hverandre enn vi er fra dem. Og hvis de nå ville bevege seg mot denne jorda, i tusenvis av kilometer i timen, så ville det ta, hundrevis og hundrevis av år for dem å nå jorda." Og jeg sa: "I hele dette store, enorme systemet her, og allikevel forteller de oss at de som ser gjennom kikkerte, kan se hundre og tjue millioner lysår, langt innover der, og fortsatt er der måner og stjerner. Og—og, allikevel, Gud skapte hver enkelt av dem. Og Han er midt i blant dem."

⁴⁶ Jeg sa: "Ett eller annet sted der, hadde jeg sett meg ut, dyrekretsen, en gang i et observatorium; den begynner med jomfruen, kommer over gjennom krefttidsalderen, og videre ned til den siste som var løven, løven Leo. Kristi første komme, ved jomfruen; det andre komme, ved Løven av Juda stamme." Og jeg sa: "Jeg har gjort mitt beste for å få øye på den dyrekretsen, og jeg kan ikke se den. Men, likevel, så er den der.

De som er opptrent, vet at den er der. Job så den. Mennesker pleide å se på den. Den var en Bibel, en gang. Men i hele den store mengden av millioner og billioner av—av lysår, er Gud midt i alt det, og Han ser ned. Paulus er der inne. Min mor er der, ett eller annet sted, og ser ned.”

⁴⁷ Og jeg tenkte på ordenen på den himmelske hærskaeren, ikke én av dem er ute av stilling. Alle holder sin tid, fullkomment. Guds mektige hær! Jeg tenkte på soldatene; hvis månen skulle komme til å gå ut av stilling, så ville jorda bli dekt av vann igjen, på bare noen få minutter. Jorda ville bli akkurat slik som den var da Gud bestemte Seg for å bruke den, for å ha oss her på den. “Den var uformet og tom, og mørket lå over jordens overflate.” Og hvis den månen noen gang ville bevege seg, så ville den gjøre det samme igjen. Når månen vipper litt vekk fra jorda, så kommer tidevannet inn. Når den går ned, så bare følger tidevannet. Det er Guds mektige hær. Og da jeg tenkte på det . . . det der er Guds mektige hær.

⁴⁸ Nå, vi gikk og la oss. Og da begynte jeg å tenke på at ikke én av de kommer ut av sin plass. De står alle på sin plass. Og hvis det er én som flytter seg, ett eller annet sted, så er det for en grunn, og det vil ha effekt på denne jorda. Vi ser bare resultatene av det nå, fra noen av dem som flytter seg inn på sine andre steder. Det er virkningsfullt. Det virker inn på alt.

⁴⁹ Og jeg tenkte, da, hvis den himmelske hærskaeren, som det, må holde sin plass, for å holde alt i orden, hva da med uorden i den jordiske hærskaeren? Hvordan, når én kommer ut av stilling, hvor det bringer alt ut av likevekt! Hele Guds program er forstyrret når ett lem kommer ut av stilling. Vi skulle stadig strebe etter å beholde Åndens orden.

⁵⁰ Og jeg ønsker, til Gud, denne morgenen, at vi ville bringe dette til et virkelig helbredelsesmøte, så vi kunne holden denne delen . . . gruppen som vi har samlet under tak denne morgenen, i en slik harmoni, at den Hellige Ånd ville plassere hvert lem i Legemet, som er her denne morgenen, i en slik harmoni, at det ville bli slik en spontan helbredelse av sjel og legeme, hvis vi bare ville holde våre posisjoner.

⁵¹ Nå, som jeg sa i begynnelsen, at denne damen som hadde den kreften som Doktor Holbrook tok . . . skulle ta vekk. Nå, den Gud som fikk den flagrende lyden til å komme inn i den klinikken, og tok bort den kreften uten engang å etterlate seg et arr, ser du ikke at den samme Gud er her? [Forsamlingen sier: “Amen.”—Red.] Og det eneste som Han venter på, er for Sin—sin hær til å ta sin posisjon, som stjernerne, ta posisjonen.

⁵² Nå, vet du, vi har hatt krig etter krig, og rykter om krig? Og hvis jorden består, så vil vi ha mange flere kriger. Men forstår du at det egentlig bare er to makter i hele universet? Av alle våre uenigheter mellom nasjoner, og uenigheter mellom

hverandre, og alt annet, så munner det ut i to makter. Det finnes bare to makter, og det finnes bare to riker; to makter, og to riker. Resten, de små mindre tingene, er forbundet med én av disse maktene. Og disse maktene er Guds makt og Satans makt. Det er hva. . . Enhver krig, enhver uorden, alt som kommer frem, er enten kontrollert av Guds makt eller Satans makt, fordi det er de eneste to maktene som finnes. Og det er livets makt og dødens makt. Nå, det er de eneste to maktene.

⁵³ Og Satan kan bare. . . Hans makt, som han har, er Guds makt forvrenget. Den er ingen virkelig makt. Den er en forvrengning av Guds makt, alt som Satan har. Død er bare liv forvrenget. En løgn er bare en sannhet som er sagt feil. Ser Dere? Utroskap er en—en handling som er misbrukt, en rettferdig handling som er misbrukt. Ser dere? Alt det Satan har er noe som er forvrenget, men det er en makt.

⁵⁴ Og vi sitter her, i dag, og den ene eller den andre makten kommer til å kontrollere oss. Så la oss kaste ut den onde. La oss ta vår posisjon som himmelens stjerner.

⁵⁵ Som Bibelen sier: “Flakkende stjerner,” over i Judas brev, “som skummer av sin egen skam.” Og vi ønsker ikke å være flakkende stjerner; som undrer om *dette* er rett, undrer på om *det* er rett, undrer på om det vil skje, undrer på hvordan det kan skje. Ikke gå rundt. Stå som disse himmelens stjerner, som en virkelig soldat på sin post. Stå der, og tro! Liv og død.

⁵⁶ Nå, en hær, når en hær virkelig, en nasjon gjør seg klar til å gå imot en annen nasjon, så vil den først sette seg ned og finne ut hva som er rett og galt, og om de er i stand til å gå imot den andre nasjonen eller ikke. Jesus lærte det. Og hvis folk ville gjøre det, hvis nasjonene ville—ville sette seg ned, og stoppe opp og tenke på disse tingene, på begge sider, så ville vi ikke ha noe mer krig.

⁵⁷ Nå, vi finner ut, at hvis en mann ikke gjør det, hvis nasjonens militærhoder ikke setter seg ned, først, og tenker og ser at de har rett, og at motivene og målene er riktige, og om de har nok styrke og kraft til å beseire den andre hæren, så vil de helt sikkert tape.

⁵⁸ Det er hvor general Custer gjorde sin skjebnesvangre feiltagelse. General Custer, slik jeg har forstått det, hadde ordre fra myndighetene, om ikke å dra inn i landet til Siouxene, fordi det var en religiøs tid for dem. Det var tilbedelsestid. De hadde en høytid. Men Custer drakk seg full, og han tenkte at han bare ville gjøre det allikevel. Han ville gå over, om det var ordre eller ikke ordre. Og da skjøt de faktisk noen uskyldige menn, de skjøt på dem. Jeg tror de traff noen av dem. Det var speidere, ute, og jaktet på mat, for å fø sitt—sitt folk mens de var i tilbedelse. Og Custer, gikk over, fikk øye på dem, og trodde de var ute etter dem, så de skjøt mot disse

speiderne. Og disse speiderne slapp unna, og kom tilbake. Hva gjorde de? De væpnet seg, og her kom de. Og det var slutten på general Custer, fordi han ikke satt seg ned og tenkte, først.

⁵⁹ Han hadde ikke noe der å gjøre. Han hadde ikke rett til å være der. Han hadde presset indianerne fra Østkysten, hele veien over mot Vest, likevel. Og de hadde en avtale, men han brøt avtalen. Og da han brøt avtalen, så tapte han slaget.

⁶⁰ Og så en hær, for det første, når den skal gjøre seg klar for kamp, så må det først være noen utvalgte, noen soldater. De må være klar for kamp. De må være oppøvd til kamp.

⁶¹ Og jeg tror at det største slaget som noen gang har blitt utkjempet, er nå klar for å gå til aksjon. Jeg tror at Gud har utvalgt Sine soldater. Jeg tror Han har kledd dem, og oppøvd dem. Og slagets front er nå på plass, gjør seg i stand til å begynne.

⁶² Dette store, første slaget som noen gang ble utkjempet, begynte i Himmelen, da Mikael og Hans engler kjempet mot Lucifer og hans engler. Det startet først, det første slaget var i Himmelen. Så, synd hadde ikke sin opprinnelse på jorda, den hadde sin opprinnelse i Himmelen.

⁶³ Og så ble den kastet ned fra Himmelen, kastet ut av Himmelen, ned til jorda, og den falt på mennesker. Så gikk slaget, fra engler, til å bli menneskelige slag. Og Satan kom for å ødelegge Guds skapelse, det som Gud hadde skapt for Seg Selv. Han hadde, Satan, kom for å ødelegge dette. Det var det som var hensikten hans, å ødelegge det. Så begynte kampen her på jorda, og den begynte inni oss, og den har herjet hele tiden siden.

⁶⁴ Nå, før et hvilket som helst slag kan stilles opp, så må de først velge en møteplass, eller en plass hvor slaget skal utkjempes, et utvalgt sted.

⁶⁵ I første verdenskrig, ble det så plassert, i et ingenmannsland og steder hvor de kjempet. Og de må ha en utvalgt plass.

⁶⁶ Som når Israel gikk til krig mot Filisterne, så var det en—en—en ås på hver side av der de samlet seg. Og det var der Goliat kom ut og ropte til Israels hærer. Det var der David møtte ham, i dalen, da han gikk over den lille bekken som gikk mellom de to åsene, der plukket han opp steinene.

⁶⁷ Det må være en utvalgt plass. Og på denne, så er det en—en felles plass, ingenmannsland, og de kjemper *her* på dette stedet. Ikke bare slik, en kjemper over *her*, og en nede *her*, og en løper over *der*. Det er en kampfront hvor de møtes og prøver sine krefter, hvor hver hær tester sin styrke mot den andre hæren, et felles møtested. Nå, ikke (få) gå glipp av dette.

⁶⁸ Da dette store slaget startet på jorda, så måtte det være et felles møtested. Det måtte være et utvalgt sted for at slaget

skulle starte, og hvor kampen skulle rase. Og slagmarkene begynte i det menneskelige sinn. Der er det slaget starter. Det menneskelige sinnet ble valgt til å være stedet for slaget, hvor det skulle begynne, og det er derfor beslutninger tas i sinnet, hodet. Nå, de startet den aldri fra noen organisasjon. De startet den aldri fra noen mekanisk greie. Plassene startet aldri der. Derfor, så kan organisasjonen aldri, aldri gjøre Guds arbeid, fordi slagmarkene, hvor du er nødt til å møte din fiende, er i sinnet. Du er nødt til å ta ditt valg. Det møter deg.

⁶⁹ Jeg ønsker at denne lille jenta her, som er veldig syk, skal være sikker på at hun lytter til dette nå, virkelig nøye.

⁷⁰ Beslutninger tas i sinnet, hodet. Der er det Satan møter deg, og beslutningene tas, fordi Gud skapte et menneske på den måten.

⁷¹ Nå, jeg har (hvis du hadde sett på lappen min her) tegnet ut et lite kart. Jeg hadde det her for ikke lenge siden, på... brukte det på tavla. Mennesket er bygd opp akkurat likt som et hvetekorn. Det er et frø. Og menneske vesenet er et frø. Fysisk, så er du et frø av din far og mor; og livet kommer fra faren, fruktkjøttet kommer fra moren. Så, de to, sammen, egget og blodet, kommer sammen. Og i blodcella er liv. Og inni der begynner det, å utvikle seg, og skaper barnet. Nå, ethvert frø har et skall på utsiden; innsiden er fruktkjøtt; og på innsiden av fruktkjøttet er livsspiren. Vel, det er slik vi er skapt. Vi er kropp, sjel og ånd. Utsiden, kroppen, skallet; innsiden av det, samvittigheten og så videre, er sjelen; og innsiden av sjelen, er en ånd. Og ånden styrer alle de andre.

⁷² Nå, hvis du vil sette deg ned når du kommer hjem, og tegne tre små ringer. Du vil finne ut at kroppens utside har fem sanser som den blir kontaktet gjennom, og det er se, smake, føle, lukte, høre. Det er de fem sansene som kontrollerer menneskekroppen.

⁷³ På innsiden av kroppen er en sjel, og den sjelen er kontrollert gjennom fantasi, samvittighet, minner, fornuft, og følelser. Det er det som kontrollerer sjelen.

⁷⁴ Men, ånden, den har bare én sans. Ånden... Å, la oss få tak i det. Ånden har én sans, og den sansen er, tro eller tvil, én av dem dominerer den. Det er nøyaktig slik. Og det er bare én vei til den, det er den frie vilje. Du kan akseptere tvil eller du kan akseptere tro, den av delene du vil gå etter. Derfor, så begynner Satan med den viktigste delen, å få menneskets ånd til å tvile på Guds Ord. Gud begynner med den viktigste delen, å legge Sitt Ord inn i den ånden. Der har du det. Det er det som gjør det.

⁷⁵ Hvis denne menigheten, akkurat nå kunne bli satt sammen, og knyttet sammen slik at enhver person ville være i én akkord, uten en skygge av tvil noe sted, ville det ikke være én svak

person i vår midte, innen de neste fem minuttene. Det ville ikke vært noen her som ønsker den Hellige Ånd uten å få Den, hvis dere bare kunne få orden på den bestemte tingen. Nå, der er hvor kampen begynner, rett i ditt sinn, enten du vil.

⁷⁶ Nå, husk, det er ikke Kristen Vitenskap, nå, tenke gjennom sakene. Det har ikke. . . Sinnet aksepterer Livet, som er Guds Ord, og det bringer Livet. Din tanke alene gjør det ikke. Men, Guds Ord, ført igjennom kanalen av din tanke. Skjønner? Det er ikke tanken, som Kristen Vitenskap gjør det til, tenke gjennom sakene. Nei. Det er ikke det.

⁷⁷ Men, ditt sinn aksepterer Det. Den griper Det. Hva er ditt sinn kontrollert av? Din ånd. Og din ånd får tak i Guds Ord, og det er det som har Liv i Seg. Det bringer Liv inn i deg. Å, broder! Når det skjer, når Liv kommer ned den kanalen, inn i deg, så er Guds Ord manifestert i deg. "Hvis dere blir i Meg, og Mine Ord blir i dere, kan dere be om hva dere vil og det skal bli gjort for dere."

⁷⁸ Så hva gjør det da? Fra det innerste av hjertet, som er sjelen, kommer det ut, og nærer hver kanal. Problemet er, at vi står inni *her* med masse tvil, og prøver å akseptere det som er *der* ute. Du må slutte med det; og komme ned den kanalen med det sanne Guds Ord, og da går det ut, selv, automatisk. Det er hva som er på innsiden. Det er det som teller, det er innsiden.

Satans tilnærming er fra innsiden.

⁷⁹ Nå, du sier: "Jeg stjeler ikke. Jeg drikker ikke. Jeg gjør ikke disse tingene." Det har ingenting med det å gjøre.

⁸⁰ Ser dere, det er innsiden. Samme hvor god du er, hvor moralsk du er, hvor sannferdig du er, disse tingene er respektert. Men Jesus sa: "Uten at et menneske blir født på ny." Forstår dere? Det er nødt til å skje noe på innsiden. Hvis det ikke gjør det, så er det kunstig påtatt, for nede i ditt hjerte så ønsker du å gjøre det allikevel. Det kan ikke være tilgjort. Det må være ekte.

⁸¹ Og det er bare én vei som det kan komme ned, og det er ved den frie moralske vilje, det kommer inn i sjelen, via tankene dine. "Som en mann tenker i sitt hjerte, slik er han." "Hvis du sier til dette fjell: 'Flytt deg', og ikke tviler i ditt hjerte, men tror at det du har sagt vil skje, så kan du få det du har bedt om." Får dere tak i det? [Forsamlingen sier: "Amen."—Red.] Der har du det. Ser dere? Der er slagmarkene. Hvis dere bare kunne begynt med det, først.

⁸² Vi er så ivrige etter å se ting bli gjort. Vi er så ivrige etter å gjøre noe for Gud. Denne lille damen er så. . . ivrig, uten tvil, ivrig etter å leve. Hun ønsker å bli frisk. Andre er her, som ønsker å bli friske. Og når vi hører om det tilfellet, som legen, vedrørende oppstandelsen fra de døde, og de store mektige

tingene som vår Gud har gjort, da er vi ivrige. Og saken er, at vi prøver å strekke oss via disse sansene, for å gripe tak i noe her, som samvittighet.

⁸³ Så mange mennesker, har mange ganger, feiltolket Ordet. Og jeg har blitt misforstått om dette, med å ha alterkall. Jeg sa: "Jeg hadde ikke så mye til overs for alterkall," men jeg mente ikke at dere ikke skulle ha alterkall.

⁸⁴ Men noen tar noen i armen, og sier: "Å, broder John, vet du hva? Vi som jo har vært naboer i all denne tiden. Kom opp hit til alteret, knel ned." Hva gjør han? Skulle ønske jeg hadde ei tavle her, så kunne jeg vise dere hva han gjør. Han prøver å arbeide via hans sjel, ved følelser. Det fungerer ikke. Det er ikke veien. Sannelig, det er det ikke.

⁸⁵ Kanskje han arbeider i (et hva?) et minne, via sansen til hans sjel. "Å, broder John, du hadde en vidunderlig mor. Hun døde for lenge siden." Et minne! Ser dere? Du kan ikke gjøre det.

⁸⁶ Det må komme ned linjen av den frie moralske vilje. Du, sely, la Guds Ord. . . Du kommer ikke fordi moren din var en god kvinne. Du kommer ikke fordi du er en god nabo. Du kommer fordi Gud kaller deg til å komme, og du aksepterer Han på grunnlaget av Hans Ord. Det Ordet er det som betyr alt. Det Ordet! Hvis du kan få alt ut av veien, all samvittighet, alle sanser, og bare la Ordet komme inn, så vil Ordet frembringes helt nøyaktig.

⁸⁷ Her, ser dere hva Det er dekt over med? Du sier: "Vel, nå," du sier, "vel, denne, samvittighet og sanser og så videre, har ikke det noe med det å gjøre, broder Branham?" Ja visst, har det. Men hvis du lar Ordet komme inn, og dekker Det over med samvittighet, så kan Det ikke gro; det vil bli et deformert ord.

⁸⁸ Har du noen gang sett et godt hvetekorn plantet i jorda, og la en kjepp falle over det? Det vil vokse skjevt. Enhver plante, alt som vokser opp, vil gjøre det, fordi noe har hindret det.

⁸⁹ Vel, det er det som er i veien med vår Pinsetro i dag. Vi har latt for mange ting få hindre Den, Troen som vi har lært, den Hellige Ånd som har bodd i oss. Vi har latt for mange ting, vi ser på noen andre.

⁹⁰ Og Djevelen prøver alltid å vise deg noen sitt nederlag, men han prøver å holde deg unna det virkelige vitnesbyrdet som er ekte. Han vil vise deg en hykler, som en gang, gikk ut og etterlignet noe. Han gjorde det ikke, for han etterlignet. Men hvis det kommer fra Guds Ords sanne kilde, "Himmel og jord skal forgå, men Mine Ord kan ikke forgå," Det må forbli der.

Ser du det, søster?

⁹¹ Det må bli akseptert i sinnet, så er Det trodd i hjertet. Da blir Guds Ord en virkelighet, da blir alle sjelens og kroppens

sanser bare rensset ut med den Hellige Ånd. Da er din sans av Gud, din samvittighet av Gud, alt som er gudelig, flyter gjennom deg. Det finnes ingen tvil noe sted. Det er ingenting som kan reise seg.

⁹² Det er ikke noe som kan komme opp i hukommelsen, og si: “Vel, jeg husker fru Jones prøvde å stole på Gud, og fru Så-og-så. Fru Doe prøvde å stole på Gud for helbredelse, en gang, og hun mislyktes.” Ser dere?

⁹³ Men hvis den kanalen har blitt klargjort og blitt rensset, og blitt fylt på innsiden med den Hellige Ånd, at det ikke engang kommer opp i hukommelsen, samme hva med fru Jones og hva hun gjorde. Det er du og Gud, sammen, og ingen andre enn dere to. Der har du det. Der er din kamp. Drep ham ved begynnelsen. Bråstans ham. Det er ikke hvor lenge du kan få krigen til å vare. Det er, stopp den med én gang!

⁹⁴ Hvis du vil komme, og du vil beholde de minnene og samvittigheten, og alt mulig, og du tenker, “Vel, jeg kan mislykkes. Det er kanskje ikke riktig.” Ikke gjør det, i det hele tatt.

⁹⁵ Kast alt til side, og åpne opp kanalen, og si: “Gud, Ditt Ord er Evig sant, og Det er for meg. Hvis hele menigheten mislykkes, hvis hele verden mislykkes, så kan ikke jeg mislykkes, fordi jeg tar Ditt Ord.” Der er kampen. Det er saken.

⁹⁶ Hvorfor ville den Allmechtige Gud fjerne kreften fra en kvinnes bryst, uten et arr, og la et barn ligge og dø? Nei, sir.

⁹⁷ Ei lita jente kom her, for ikke lenge siden, fra den videregående skolen. Moren hennes ringte meg, og sa: “Broder Branham, jenta mi har Hodgkins sykdom.” Det er kreft, som danner klumper. Og doktorene tok en bit fra et utbrudd på halsen hennes, og sendte den av sted, og det var nøyaktig Hodgkins sykdom.

⁹⁸ Så han sa: “Det neste utbruddet, kan bryte frem over hjertet. Når det gjør det, er hun ferdig.” Sa: “Hun har ikke. . . Slik det skrider frem, så har hun, et sted, rundt tre måneder, å leve.”

⁹⁹ Moren sa: “Hva skal jeg gjøre? Sende henne tilbake til skolen?”

¹⁰⁰ Sa: “La henne gå, for hun vil trolig brått reise.” Og sa: “Bare la henne gå og leve så normalt liv, som hun kan. Ikke fortell henne noe om det.”

Så damen sa til meg: “Hva må jeg gjøre?”

¹⁰¹ Jeg sa: “Ta henne hit og sett henne i bønnekøen.” Og jeg sa: “Kom med henne du.” Jeg kjente en liten rar følelse.

¹⁰² Og da den lille jenta kom hit, den morgenen, med blåaktige lepper, fra sminke, og slik som de er på skolen. Og— og den lille jenta kom hit. Jeg visste ikke hvem hun var; hun skulle ringe meg på telefonen. Jeg tok tak i hånda hennes. Jeg sa: “God morgen, søster.” Der var hun. Det var henne. Kun noen få øyeblikk, så ned på hennes mor og så dem begge uten Gud, uten Kristus. Jeg sa: “Hvordan kan du forvente helbredelse under disse omstendighetene? Vil du akseptere Jesus Kristus som din personlige Frelser?” Jeg sa: “Vil du komme til dette bassenget her og bli døpt i Jesu Kristi Navn for tilgivelsen av dine synder?”

De sa: “Vi vil gjøre det.”

¹⁰³ Å, vet du hva som skjedde. Damen sitter her kanskje denne morgenen. Mange av dere kjenner tilfellet. Broder Mike Egan, en av de tillitsmennene her, så tilfellet. Det er omkring fire eller fem år siden. Den lille jenta ble tatt tilbake til legen, ikke engang et spor av Hodgkins sykdom ble funnet i henne.

¹⁰⁴ Hva var i veien? Du måtte åpne kanalen, først. Du må få Soldaten, den Hellige Ånd, plassert i slagfronten, som tar Guds Ord. Han er Ordet. Og Han står der, det er ingenting som kan stoppe Det da. Det er ingenting. Alle de andre kanalene er rensset ut. Akkurat som en gammel fyrkjele med pipa tilstoppet; hvis du fyrer opp i den, så vil den sprenges i lufta. Det er det som er i veien med så mange oppblåste Kristne, fordi de ikke renser opp kanalene, de går ikke ned til innsiden. Du er nødt til å rense den, samvittighet, hukommelse, tanker, og legge til side alt, og det uforfalskede Guds Ord, må komme fra innsiden og ut, Det er Sannheten.

¹⁰⁵ Samme om ti tusen døde på *denne* siden, i dag, som hadde tiltro; om ti tusen døde på *den* siden, i morgen, som hadde tiltro; det har ingenting å gjøre med meg. Jeg er individet. Jeg er den som har tiltro. Jeg er den som tror det. Og vi ser der tilbake, hvis vi ville åpne våre kanaler da, hvis vi kan, og se. Da finner vi *denne* og *den*, og *denne* og *den*, tusenvis av dem, som vitner.

¹⁰⁶ Men Djevelen vil prøve å komme rett tilbake. Ser dere, om han kan komme inn der, i det hele tatt, da sender han hæren din på flukt med én gang.

¹⁰⁷ Hvis du tar sansene dine, se, smake, føle, lukte, og høre, de er helt i orden, men stol ikke på dem hvis de ikke stemmer overens med Ordet. De er helt i orden, men hvis de ikke stemmer overens med Ordet, så ikke hør på dem. Nå, fantasier, samvittighet, minner, fornuft, og følelser, de er helt i orden hvis de stemmer overens med Ordet. Men hvis følelsene dine ikke stemmer overens med Ordet, så kvitt deg med dem. Du ville sprengre en pipe, ganske raskt. Skjønner? Hvis fornuften din ikke stemmer overens med Ordet, så kom deg vekk fra den. Det

stemmer. Motoren. . . Hvis minnene dine, hvis fantasien din, hvis samvittigheten din, hva som helst, ikke stemmer overens med Det som er på innsiden, så kvitt deg med det.

¹⁰⁸ Hva har du da? Du har et solsystem. Halleluja! Det er, Gud som satte stjernene i system og sa: "Heng der til Jeg kaller dere!" De blir der. Ingenting kommer til å flytte på dem. Når Gud kan få en mann i Sine hender, til Han kan få sanser, samvittighet, alt renset ut, inntil det er Gud som står bak det, i ånden; så finnes det ikke én djevel i verden som kan putte en tvil inn der. Det stemmer.

Han kommer forbi og sier: "Du føler deg ikke noe bedre."

¹⁰⁹ Samvittigheten din er til og med død, fra det. Pipa er så renset, så den roper, "Halleluja!" Ventilen plystrer, "Ære være Gud!" Den skinner ut, Ja visst, så renset og ryddet som bare det, slik at Guds Ord kan arbeide igjennom, Guds Kraft. Ser dere? Det er hovedsaken.

¹¹⁰ Der er slagmarken din. Din slagmark er bak her fra begynnelsen, bak her i sjelen, bak i sinnet ditt som åpner seg. Sinnet er porten til sjelen, nei heller porten til ånden. Sinnet ditt åpner seg opp og aksepterer ånden, eller forkaster ånden. Du kan ha små samvittigheter, og små følelser, og små fornemmelser, alle disse ting. Det har ingenting med det å gjøre. Det er bare små fornemmelser og slikt. Men når det kommer til det virkelige, så åpner sinnet ditt seg opp. Sinnet ditt enten aksepterer eller forkaster det. Slik er det, venner.

Gud, la ingen av dem gå glipp av det.

¹¹¹ Ser dere, det er sinnet ditt som åpner opp døra; eller stenger døra, og som lytter til samvittigheten din, som lytter til hukommelsen din, som lytter til følelsene dine. Men når sinnet ditt stenger seg for disse tingene, og lar Gud, Ånden av Hans Ord, komme inn, så sprenger Det vekk resten av de greiene. Enhver tvil er borte. Enhver frykt er borte. Enhver fornemmelse av tvil er borte. Enhver følelse er borte. Det står ikke noe der bortsett fra Guds Ord, og Satan kan ikke kjempe imot Det. Nei, sir. Han kan ikke kjempe imot Det. Nå, vi vet at det er sant.

¹¹² Disse kampene har rast siden Edens hages tid, kampen i menneskesinnet. Satan startet det. Hva gjorde han da han møtte Eva? Han fornektet ikke Guds Ord, men han hvitvasket Det. Han stoppet til noen små kanaler her et sted. Han sa: "Men sannelig Gud. . ." 1. Mos 3,1. Ser dere? "Sannelig, Gud, alle disse tingene som Han—Han—Han lovte. . ." Han visste at Ordet var rett. Men han visste at han ikke bare kunne gå rett frem og blåse Det ut, brølende som det, men han—han—han glaserte Det.

113 Som mor pleide å gjøre for å få oss til å ta medisn, og hun prøvde å ha appelsinjuice i lakserolje. Du store, ville heller bare tatt lakseroljen uten appelsinjuice! Alt som er hyklersk! Ser dere? Hun... Vi pleide å måtte stå opp om natta, og hun gav oss kullolje, mot krupp. Og hun ville ta kullolje, og drysse sukker på den; ser dere, hyklersk på en måte. Men på vei ned, så svidde det omtrent vekk mandlene dine, etter at sukkeret forsvant.

114 Vel, det er slik det er, venn. Satan prøver å—å være hyklersk om det. Han prøver å vise deg noe bedre, en lettere vei, en mer fornuftig plan. Men det finnes ikke noe mer fornuftig plan enn den Gud la i begynnelsen, Hans Ord. Hold fast i det Ordet. Grip tak i Det. La Det få gripe tak i deg. Stå der med Det. Det er—det er tingen.

115 Kampen raste da Eva åpnet opp sitt sinn, for å lytte til sine resonneringer. Det er pipa den kom inn. Det er kanalen den kom ned, hennes resonneringer. Hun, resonnerte, i sin sjel.

116 Hennes øyne frydet seg. Hun så slangen. Han var vakker, kjekk, mye bedre enn hennes egen mann. Han var den listigste av alle skapningene på marken, og han var sannsynligvis en mye penere mann enn hennes mann. Han så ut som en flott maskulin skapning som stod der. Hvor storartet han var! Og han prøvde å fortelle henne hvilken storartet ting det var.

117 Og det første hun gjorde, hun åpnet sinnet sitt. Og da hun gjorde det, så fanget menneskelige resonneringer det. “Nå, ville ikke det være spennende?”

118 Det er det han gjør med en kvinne i dag. En eller annen kvinne med en elskverdig liten mann, finner en eller annen flott, stor maskulin mann. Denne mannen vil prøve å åpne opp resonneringene. Husk, det er Satan. Det er Djevelen. Eller, omvendt, mann til kvinne, kvinne til mann, begge veiene. Hva gjør han? Arbeider i den resonneringsevnen, samvittigheten eller noe, begynner å bevege seg igjennom.

119 Men gi Guds Ord første plassen. En mann kan ikke engang komme til... Han kan ikke synde... Halleluja! Her er det. Dette kommer, ferskt. En mann kan ikke synde hvis han ikke først kaster vekk Guds ord. Han kan ikke engang synde, det er, vantro. Hvis han ikke først kvitter seg med Guds Ord, Guds Nærvær, så kan han ikke synde.

120 Eva kunne ikke synde før hun først la Guds Ord til side, og åpnet opp sin resonneringskanal via sjelen, og begynte og resonnere. “Nå, ganske visst. Mannen min har aldri fortalt meg disse tingene, men jeg tror at du... Han fortalte meg at jeg ikke skulle gjøre dette, men, du vet, du gjør det så virkelig og så enkelt. Jeg—jeg tror det ville være vidunderlig, fordi du gjør det så enkelt for meg.” Ser dere, der var den første kampen.

Og den kampen, har forårsaket enhver annen krig. Og enhver blodsutgytelse som noen gang vil komme, ble forårsaket rett der i Eden. Hun tvilte på Guds Ord.

¹²¹ Og hvis én liten tøddel av Guds Ord ble tvilt på, og forårsaket alle disse problemene, hvordan kan vi da komme tilbake, hvis vi tviler på Guds Ord? Du kan ikke gjøre det. Må stenge av alle disse andre tingene, samvittighet, minner, og si... resonneringer, og alle disse andre tingene. "Avlegger resonneringer." Vi resonnerer ikke rundt det, i det hele tatt, ikke i det hele tatt.

¹²² Vi bare aksepterer Ordet på grunnlaget, "Gud sa så," og det danner en strøm mellom deg og Gud. Alle kanaler blir åpnet mellom deg og Gud, da.

¹²³ Der er kampen, den aller fremste, frontlinjen. La oss ikke bruke en tjuetorifle; la oss ta en—atombombe. La oss gjøre jobben riktig. La oss få tak i Guds atombombe. "Hva er det, broder Branham?" T-r-o på Hans Ord. Det er Guds atombombe. Den sprenger sykdom og djevlr, til høyre og venstre. Den—den tilintetgjør dem. Atskiller... Å, den er... Den bare ødelegger. Den smuldrer opp alt som er ugudelig. Når den trosbomben faller der inne, med Guds Ord bak seg, så sprenger den enhver djevel, enhver sykdom, enhver plage.

¹²⁴ Du sier: "Stemmer det, broder Branham? Da hvorfor virker den, på noen, og ikke på andre?"

¹²⁵ Det er på grunn av kanalen. Du kan se ut og se det. Men du må ha det inni *her*, og se *denne* veien. Ikke *der* ute, og se inn; du må være inne, å se ut. Ser dere? Du kan ikke komme via resonnering. Du kan ikke komme via disse andre tingene. Du må komme rett ned Guds kanal, rett inn i sjelen. Og hvordan gjør du det? Hva er den siste kanalen?

¹²⁶ Det vil reso-... rett videre ned. Du sier, sanser, "Å, jeg—jeg kan føle det. Ja, der er det. Hm-hmh. Å jeg—jeg kan lukte det, eller lignende. Disse tingene er der. Ja." Deretter, så resonnerer du, "Vel, det ser ut som han burde ha greie på det han snakker om. Doktoren sier at jeg kan ikke bli frisk. Det burde være slik." Ser dere, akkurat der tar du—tar du feil. Det er Djevelen som står der. Det er Djevelen som puffer disse tingene inn i deg. Ikke tro på det.

¹²⁷ "Halleluja! Guds Ord sier Jeg vil... 'Fremfor alt, så ønsker jeg at du skal være ved god helse.' Det stemmer." Hvordan kan du være en ekte soldat der ute? Ser dere, "Jeg ønsker at du skal være ved god helse."

¹²⁸ Der er det, akkurat der, disse kanalene. Bare få dem, åpnet opp. Ikke bare gå forbi dem.

¹²⁹ Så hvis Satan kan komme gjennom der, komme via denne samvittigheten og alle disse andre tingene, så kommer han rett

ned her til enden av sjelen, i sinnet. Nå, hvis han bare kan få deg. . . Du vil aldri—du vil aldri se på en av dem før du først må la ham komme inn *her*. Du må slippe ham inn. Så når han kommer inn, har han kontrollen. Hva gjør han så? Han begynner å bruke samvittigheten. Han begynner å bruke *dette*, begynner å bruke *dette* utløpet. Hva er det? Se, smake, føle, lukte, høre; fantasier, samvittighet, minner, resonneringer, følelser. Han begynner å bruke alle disse små kanalene, så lenge han kunne komme inn, over *denne* her. Han er nødt til å komme inn i sinnet ditt, først, og du er nødt til å akseptere det. Det kan. . . Lytt. Det kan stride mot deg, men det kan ikke komme til deg før du aksepterer det.

¹³⁰ Da Satan kom opp til Eva, og sa: “Vet du, frukten er behagelig.” Hun stoppet et øyeblikk. Å, det var da hun gjorde en feiltagelse, da hun stoppet et øyeblikk.

¹³¹ Ikke stopp for noe. Du har Budskapet. Jesus lever. Gud er en helbreder. Det er Budskapet. Ikke stopp for noe, ikke for noen resonneringer, nei ikke for noe annet.

¹³² Men hun stoppet for et øyeblikk. Det var da Satan gikk rett inn i det sinnet. Hun sa: “Vel, det høres fornuftig ut.” Å, ikke gjør det. Bare ta hva Gud sa.

¹³³ Abraham, hva om han hadde stoppet for resonneringer, da Han fortalte ham at han skulle få et barn ved Sarah, og hun var seksti-fem og ham syttifem? Og da han var et hundre, og hun var—og hun var nitti; han, fortsatt, så bekjente han—han—han at Guds Ord var sant. Og han kalte de tingene, som ikke var, som om de var. Ser dere? Han. . . Til og med håp, var det noe håp? Han brukte ikke engang håp.

¹³⁴ ”Vel,” sier du, “Jeg håper jeg kan få det godt. Jeg håper jeg vil bli frisk. Jeg håper jeg får den Hellige Ånd. Jeg håper jeg er en kristen. Jeg håper jeg gjør *dette*.” Du ønsker ikke det.

¹³⁵ Abraham så ikke engang på det. Amen. “Mot håp, trodde han fortsatt Guds Ord.” Tro er utenfor håp. Tro kommer fra bak *her*, i innsiden. Tro kommer fra *her*.

¹³⁶ Hvordan kommer han inn? Via dette sinnet, denne—denne døra, der frontlinjen står.

¹³⁷ Nå, når du får stilt opp til kamp! Nå, Djevelen sitter rett ved ethvert hjerte, denne morgenen. Han sitter, ved denne jentas hjerte. Han sitter ved deres hjerter. Han sitter overalt her. Han sier: “Å, jeg har sett at du har prøvd før. Jeg har hørt det før.”

¹³⁸ Kast ham ut. Det er alt. Kast ham ut. Hva sier Bibelen, vår tekst her? “Kaster ham ut.” Det er stemmer. “Kaster ham ut.” Vi har blitt oppøvd.

¹³⁹ Jeg tenker: “Hva er i veien med oss forkynnere?” Jeg undrer på hva slags trening vi har hatt.

¹⁴⁰ Gud trener for denne store kampen. Matteus 24 sier der, og også Daniel 12, sier, "Det skal komme en trengselstid, som aldri før har vært på jorden." Og vi lever i den tiden, når kultur, og utdanning, og ting, har begravd Guds Ord, og kommet inn i resonneringer og så videre. Kampen er nå. Hvem blir stående? Halleluja! Kampen er klar til å fortsette. Hun har stilt seg opp nå. Se for en stor motstand vi fikk der.

¹⁴¹ Hvem vil være som David? Han sa: "Dere står og lar den uomskårne filisteren håne den levende Guds hær? Jeg vil gå og kjempe mot ham." Amen. Gud vil ha menn og kvinner denne morgenen som kan reise seg og si: "Jeg vil ta Herren på Hans Ord." Amen. Uansett hva som går feil, hvor *denne* og *den*, og hva *den* gjorde. Det har ikke noe med det og gjøre. Dere Saul'er, og så videre, hvis dere er redde for ham, så gå tilbake dit dere hører hjemme. Men, Guds hær beveger seg fremover, amen; djerve menn, menn av—av—av tro, menn av kraft, menn av forståelse. De trenger ikke å være smarte. De trenger ikke være utdannede. De må være kanaler. Gud tar disse små kanalene.

¹⁴² Hun stoppet for et øyeblikk, for å resonnere, og sa: "Vel, nå, la oss se." Vel, akkurat som, hva om . . .

¹⁴³ Denne lille damen, denne morgenen, uten tvil har legen fortalt henne, at hun snart er ved veis ende, "Det er ingenting vi kan gjøre." Vel, nå, det er legen. Jeg fordømmer ham ikke. Den mannen er en vitenskapelig mann. Han ser at sykdommen har beseiret barnets kropp. Det er utenfor alt. Han har ingen medisin som kan stoppe den.

¹⁴⁴ Slik hadde den kreften beseiret den kvinnen; Ja visst, døden hadde beseiret den ungen; men vår Sjefskaptein, halleluja, for denne store hæren, Han er oppstandelsen og Livet. Ingenting kan beseire Ham. Halleluja!

¹⁴⁵ Hjernene til hæren ligger hos kapteinene deres, intelligensen. Rommel, i Tyskland, var hjernene til Tyskland; ikke Hitler. Rommel! Det stemmer. Eisenhower! Militærmenn! Patton! De mennene som var i fronten, det kom an på hvilken vei de gav ordrene. Følg du din kaptein, hvis han er den rette typen general. Hvis han er den rette typen, hvis han er en firestjerners general, hvis han er stadfestet, hvis han har vist seg å være rett, så følg ham. Selv om det kanskje kan synes feil, for deg, så gå videre til fronten. Gjør som han fortalte deg.

¹⁴⁶ Halleluja! Vi har en femstjerners General, stavet J-e-s-u-s, som setter tre stjerner på oss, t-r-o. Han har aldri tapt en kamp. Halleluja! Han beseiret døden, helvete og graven. Få djevlene ut av veien. Han er den store Sjefskapteinen. Så, Djevelen er ikke engang i bildet.

¹⁴⁷ Det største slaget som noen gang har rast, gjør seg klar akkurat nå. Sannelig, er det. Å! Halleluja!

148 Når jeg tenker på det! Når jeg stod og så Ham gjøre ting, så Ham åpenbare ting, åpne opp ting, og sa: “Det vil bli på *denne* og *den* måten,” der er det! Å, se tilbake *her*, og si: “Hvem er denne store kapteinen?” Å, jeg ser ikke tilbake og ser om det er Doktor *Så-og-så*. Jeg ser hva Kapteinen sa. “Han er vår Frelseskaptein.” Halleluja! Hva er frelse? Utfrielse! Glory! “Han er vår Utfrielseskaptein.”

149 Den store tiden for angrepet er nær. Halleluja! Soldat, med rustningen skinnende, flaggene blafrende! Tro og tvil stiller seg opp mot deg, i dette tabernaklet, denne morgenen; tvil på én side, tro på den andre siden. Soldater, stå på deres post. Halleluja! Vår Kaptein, Morgenstjernen, leder videre. Han går aldri tilbake. Han (aldri) kjenner ikke ordet retrett. Han trenger ikke å gjøre retrett. Amen. Ja visst.

150 Det største slaget som noen gang har blitt utkjempet, det pågår rett her inne nå, ja, min herre, mellom liv og død, mellom sykdom og helse, mellom tro og tvil, å, du store, mellom frihet og trelldom. Slaget pågår! Puss spydene deres, soldater. Finn puss rustningen. Gud gjør Sine soldater rede. Amen. Gud salver Sin hær.

151 Amerika kler opp soldatene sine med det beste de kan ha å kle seg med, stålhjelmer, og rustninger, og hva enn de har, panserbiler, hva enn de kjører med.

152 Gud kler opp Sin hær. Halleluja! Hva slags utstyr bruker vi? Sverdets Ånd, Guds Ord! Amen! “Guds Ord er skarpere enn noe tveegget sverd,” Hebreerne 4, “det trenger igjennom helt til det kløver benmargen, til og med benmargen og Dømmer hjertets tanker og råd.” Guds Ord! Å tro Hans Ord, og det er på den måten Gud utrustrer.

153 Det er det Han gav Eva til å utruste seg med. Og hun ødela rustningen sin. Hvordan gjorde hun det? Ved å åpne opp sinnet sitt for resonnering. Du resonnerer ikke med Guds Ord. Det har ingen resonneringer. Du. . . Det er bare Guds Ord. Det er ingen—det er ingen tvil om Det. Det er ingen resonneringer til Det. Det er Guds Ord. Det avgjør det. Det får det på plass. Det avgjør det for evig.

154 Ser du hva jeg mener, kjære? [Den syke søsteren sier: “Amen.”—Red.] Det er Guds Ord. Gud lovte det. Gud sa så.

155 De sa til Abraham: “Hvordan vet du at du skal få det barnet?”

“Gud sa så.” Det avgjorde det.

“Vel, hvorfor har du ikke fått det?”

156 “Jeg vet ikke når jeg skal få det, men jeg kommer til å få det. Gud sa så. Det vil ikke stoppe meg det minste.” Han kalt- . . .

157 “Hvorfor drar du ikke tilbake til hjemmet ditt, der du kommer fra?”

158 “Jeg vil være en pilegrim og en fremmed i dette landet.” Amen! . . . ? . . . “Gud gav løftet. Gud vil gi barnet rett her i dette landet som Han sendte meg til.” Halleluja!

159 Gud vil helbrede deg rett her i atmosfæren av den Hellige Ånd, som Han sendte deg til. Gud vil gi det til deg. Bare tro det. Amen. Åpne opp de pipene til sjelen og kroppen, sanser, og samvittighet, og bare la Guds Ord få trenge igjennom først, innta det sinnet. Der er slagmarken.

160 Ikke si: “Vel, hvis jeg kunne føle det, hvis jeg kunne kjenne Guds herlighet falle! Å!” Det har ingenting å gjøre med det; ikke én ting.

161 Åpne opp sinnet. Der er slagmarken. Der er det slaget stiller seg opp, rett her i frontlinjen, i sinnet ditt. Åpne det opp, og si: “Jeg . . . Enhver tvil, jeg tviler på mine tvil.” Amen. “Jeg tviler på min tvil nå. Jeg tror på Guds Ord. Her kommer jeg, Satan.” Noe vil komme til å skje. Ja visst, det vil det. Ja, sir.

162 Han salver Sine tjenere med Sin Ånd. Han sender dem engler. Folk gjør narr av det, noen ganger, “engler.” La meg—la meg bare få gå til noe her med dere, bare et øyeblikk. La oss gå til Hebreerne, bare et øyeblikk. Hebreerne det fjerde kapittel, det fjerde kapittel, og la oss . . . Jeg mener, det første kapittelet av Hebreerne, og la oss gå til det fjortende verset.

Er de ikke alle tjenende ånder, utsendt fra . . . utsendt for å tjene dem som skal arve frelse?

. . . hvem av englene sa han . . . Sitt du ved min høyre hånd . . . ?

. . . alle Guds engler . . .

163 Nå, her kommer Bibelen rett tilbake og forteller oss her, at Gud sender ut engler. Glory! Hva er de? “Tjenende ånder.” Glory! Tjenende ånder, sendt (hvor?) fra Guds Nærvær. For å gjøre hva? Forkynne Hans Ord. Amen! De skal ikke forkynne en eller annen teologi til en eller annen denominell gruppe, men forkynne Hans Ord. Slik er det. “Tjenende ånder, sendt ut.”

164 Hvordan vet vi at de er det? Bibelen sier, at: “Herrens Ord kom til profetene.” Stemmer det? Disse englene forkynner Hans Ord, gjennom Hans Ånd; forkynner Ordet, gjennom den Hellige Ånd. Og Ånden og Ordet kom til profetene, og profetene hadde Guds Ord. Det er grunnen til at de kunne gjøre de miraklene de gjorde. Det var ikke mannen; det var Guds Ånd i mannen. Kristi Ånd i mannen, for Guds Ord. Hva hadde han gjort? Renset ut enhver kanal. Gud hadde utvalgt ham, og han var salvet med den Hellige Ånd. Og det var ikke ham. Han gjorde

aldri noe før han så det i en visjon. Elias sa, på Karmelfjellet: "Alt dette har jeg gjort på Ditt Ord. Nå, Herre, la det bli kjent at Du er Gud." Å, ære være Gud!

¹⁶⁵ Jeg har sett det så mange ganger, når du ser Guds Ånd faller et sted, og det stedet kommer under salvelsen! Hvis denne lille gruppen her inne denne morgenen, bare kunne bare ta dette sinnet her, få enhver tvil ut av veien! Hvordan kan du tvile mer, når du ser de døde—de døde bli reist opp, de lamme går, de blinde ser, og de døve hører?

¹⁶⁶ Herrens Engel, til og med bildet Hans henger her på veggen, har satt vitenskapen til veggs, overalt. Hva gjør Han? Står rett ved Ordet. Amen! Det skjærer bort enhver djevel. Ja, det gjør Det. Hva er Det? "De tjenende åndene, sendt fra Guds Nærvær," for å salve Ordets talere, som står ved Ordet. Og Han stadfester Ordet med tegn som følger med, bringer frem Jesus den samme i går, i dag, og for evig. Der er Han.

¹⁶⁷ Hvordan kan vi tvile, når Han er bevist både vitenskapelig, fysisk, åndelig, på alle slags måter som kan bli bevist, er Han bevist *her*?

¹⁶⁸ Hva er i veien? Det er i sinnene våre. Vi åpner sinnene våre for det, og sier: "Vel, nå, jeg vet ikke om det kan ha seg slik eller ikke. Kanskje, hvis jeg føler meg bedre i morgen." Å, det har ikke én ting med saken å gjøre.

¹⁶⁹ Som jeg så ofte har sagt, Abraham kan kanskje ha sagt til Sarah. . . Hun var over alderen av—av å være en kvinne. Du vet hva jeg mener; hennes livsperiode, hennes tjue-åtte dagers. Ser dere, hun var seksti-fem år gammel. Hun var sannsynligvis over det, med femten, tjue år. Og han sa til henne, kanskje, de neste dagene, sa: "Føler du deg noe forandret, kjære?"

"Ikke det grann forandret."

¹⁷⁰ "Det har ikke én ting med saken å gjøre. Vi fortsetter rett videre, allikevel. Vel, nå, hvis du begynner på nytt som en—en ung kvinne igjen, så vet vi, at gjennom livsblodet, vel, så, finner vi ut der at det vil beskytte barnet, og alt kommer til å bli bra. Nå, føler du deg noe forandret i dag? Det har gått en måned siden Han lovte meg det. Føler du deg noe forandret, kjære?"

¹⁷¹ "Ikke det minste, Abraham. Det er ikke ett tegn, ingenting. Jeg—jeg er fortsatt akkurat slik jeg—jeg har vært i de siste åra. Det er ikke et snev av forandring."

"Ære være Gud! Kommer til å få det, allikevel."

¹⁷² "Mener du, Abraham, på. . . Se, hvis Han lovte deg det, så ville Han helt sikkert gi oss et tegn på *denne* måten. Han ville helt sikkert ha gitt oss et tegn." Hmh! Halleluja!

¹⁷³ "En svak og utro ætt søker etter tegn." Det stemmer. Han hadde et tegn. Hva var det? Guds Ord. Det var tegnet.

174 Hvordan kan Gud helbrede dette barnet? Guds Ord sa så; hvis jeg kjenner en fornemmelse, eller ingen fornemmelse. Hvis jeg . . . Uansett hva som skjer, Gud sa så. Det avgjør det.

175 Abraham sa: "Samle kysene dine og alt sammen, vi skal reise av gårde til landet."

"Hvor skal du dra?"

176 "Jeg vet ikke." Amen. "Men, vi drar, uansett. Her kommer vi!" Pakket sammen og dro. Halleluja! Det er det ekte Guds Ord. Hva var det han holdt fast i foran seg? Guds løfte, Guds Ord. "Vi kommer til å få det."

177 "Kom ut fra ditt folk, Abraham. De er, saken er at, de er tvilere og vantro. De vil ha deg i samme bås. Kom ut. Atskill deg, og lev for Meg." Hva er det? "La all din samvittighet og sanser bli igjen bak deg, slik som det. Åpne opp ditt sinn, og husk, det er Meg. Kom, lev med Meg." Amen.

178 Gud kaller hele Abrahams Ætt, denne morgenen, til det samme livet. Et stort slag pågår, nå, over hele verden. Gud ønsker at Hans barn skal atskille seg fra hva? Se, smake, føle, lukte, høre; fantasier, samvittighet, minner, resonneringer, følelser; alt. Åpne opp deres sinn og la Ordet komme inn, og marsjer med Ordet. Det er en ekte soldat.

179 Det er på den måten stjernene står. Solsystemet har ikke forandret seg; Dyrekretsen. Morgenstjernen står opp på sin post, hver morgen, akkurat slik den gjorde da jorda ble skapt. Aftensstjernen tar sin plass; enhver stjerne. Lillebjørn, og akkurat på rett tid, er den nøyaktig der den skal være. Nordstjernen står støtt og flytter seg aldri. Halleluja! Det hele roterer rundt Nordstjernen, alle de andre, fordi det er rett i jordas sentrum.

180 Det er Kristus. Amen. Han står der, kommanderer Sin hær som en mektig Kaptein.

181 Som Moses på fjellet med hendene sine oppe, og Israel kjempet, og hogde seg vei igjennom, og han stod med hendene sine oppe. Han stod med hendene sine oppe inntil sola gikk ned. De måtte holde hendene hans oppe. Det var Moses.

182 Han var et bilde på Kristus. For å være sikker på at hendene Hans forble oppe, så ble hendene Hans spikret til korset. Halleluja! Og Han klatret opp Himmelenes borg, i dag, med Sine Blodige klær foran Gud, Der ved Hans Majestets høyre hånd. Og kampen, til enhver soldat, vil kjempe sin vei gjennom. Jeg bryr meg ikke om hva som skjer; med Guds Ord, så vil han kutte sin vei til frihet. Amen.

183 Som en kylling i et egg, hva om han var redd for å pipe? Hva om han var redd for å hakke hull i egget? Hva om den lille kyllingen på innsiden av egget, en liten fugl, var redd for å slå på eggskallet? Hva om han hadde hørt en lyd på utsiden,

som sa: “Ikke slå på det skallet, du kan skade deg selv”? Men selve naturen, i fuglen, forteller ham: “Hakk på det! Slå et hull i det.”

¹⁸⁴ La alle de gamle organisasjonene si: “Miraklenes tid er forbi. Du kommer til å skade deg selv. Du går inn i fanatisme.”

¹⁸⁵ Hakk rett mot skallet, så hardt du bare kan. Halleluja! “Satan, forsvinn! Jeg kommer ut herfra.” Slik er det. “Jeg ligger ikke her, lenger. Jeg sitter ikke her, lenger. Jeg er ikke på denne gamle Djevelens grunn noe mer. Jeg hakker min vei ut, denne morgenen. Amen. Jeg er en ørn.” Amen! Halleluja!

¹⁸⁶ Men den lille gamle ørnen, den tripphammerhalsen tilbake der, som hakket mot skallet. Uansett hvor hardt skallet var, så hakket den seg rett gjennom det. Så før du visste ordet av det, så, kunne han flakse litt med vingene sine. Han hadde det bra.

¹⁸⁷ Hakk din vei ut. Det stemmer. Hvordan gjør du det? Spreng det med: “SÅ SIER HERREN. SÅ SIER HERREN. SÅ SIER HERREN.” Endelig, så begynner du å kjenne litt frisk luft. “SÅ SIER HERREN.” Fikk hodet på utsiden der. “SÅ SIER HERREN.” Press hardt nå, du kommer ut!

¹⁸⁸ Han går aldri tilbake til skallet igjen. Amen. Han er fri. Å, du store! Når Ordet først får befeste seg, via alle disse sansene og samvittigheten og slikt, for å bosette seg nede *her*, og det sinnet åpner seg opp og får Det. Å, Gud, ha nåde! Det er aldri noen trelldom mer. Du er fri! Han som Sønnen har satt fri er ute av skallet. Din denominasjon kan aldri kalle deg tilbake. Djevelen kunne aldri gjøre noe mer mot deg. Han kan hvese og hyle, da.

¹⁸⁹ Men du er på Hovedveien, kjører i stor fart, å, du, kjører opp Kongens Hovedvei, salvet korsets soldat. Og det er alle dere ørner, med tro, forkynn Jesus, verdens Lys, kjør opp Kongens Hovedvei. Ja visst. Ja, sir!

¹⁹⁰ Disse er “tjenende ånder,” sendt fra Guds Nærvær, for å være forkynnere, for å forkynne (hva?) Hans Ord; ikke noen teologi, men Guds Ord. De er tjenende ånder, sendt ut fra Gud, for å forkynne. Tjenende ånder! Å! Og, husk, hvis den forkynner noe utenom Ordet, så kommer den ikke fra Gud. Fordi: “Ditt Ord er alltid stadfestet i Himmelen.” Alltid, i Himmelen, Ordet, Gud våker over Det. Og Han vil aldri sende en ånd for å forkynne noe utenom Ordet.

¹⁹¹ Han vil aldri sende en ånd med en stor D.D.D., Ph.D., med kragen sin snudd rundt bak, alt mulig slikt, og sier: “Vel, så klart, miraklenes tid er forbi. Det vet vi alle sammen.” Nei, nei. Det kom ikke fra Gud. Det er i motsetning til Ordet. Amen.

¹⁹² Han sender de som forkynner Ordets Ånd. Amen.

¹⁹³ Å, jeg hadde omtrent fire eller fem flere ting, men jeg lar det ligge nå, og tar det opp neste søndag. Ja vel.

Satan og demonene hans er salvet.

¹⁹⁴ Hvis disse engle-åndene er salvet for å gi deg Ordet, for å få deg til å tro Ordet, nå kan dere se hvor dere noen gang hører en profet, en ekte Guds profet, fornekte Guds Ord? [Forsamlingen sier: “Nei.”—Red.] Nei, sir. Hva skjedde da deres tids organisasjoner reiste seg og sa: “Nå, han tar feil”? Han stod for seg selv, og han stod alene. Han sa: “Det er riktig.”

¹⁹⁵ Se på Mika der nede den dagen, den lille holy-rolleren, ser dere, Imlas sønn. Der var fire hundre salvede, tilsynelatende, salvede profeter som stod der oppe, alle velfødde, og ordnet, med flotte store grader, og de var høyt utdannede og fine lærde. Sa: “Reis opp, vår lojale konge. Må Herren være med deg. Det tilhører oss. Josva gav oss det. Så dra du opp og ta det. Det er helt riktig. Dra du opp og ta det. Hva. . .” Han sa: “Vel, Josv- . . .”

¹⁹⁶ Du vet, Josjafat sa: “Er det ikke én til, et eller annet sted?” Vel, de hadde fire hundre. Hvorfor ikke tro på de fire hundre? Han sa: “Men, dere har sikkert én til, et eller annet sted?”

¹⁹⁷ Sa: “Jeg—jeg. . . Vel, vi har én. Det finnes én til, men, å, jeg hater ham.” Hmh! Ser dere?

¹⁹⁸ “Der—der, det er karen som jeg ønsker å høre på, ser dere.” Sa: “Før ham opp. La oss se hva han vil si.”

¹⁹⁹ Og så dro de og fortalte ham, og sa: “Nå, hør her. Nå må du forberede talen din helt riktig, denne morgenen, for du skal tale for kongen. Du skal tale for. . . hele presteforeningen av så-og-så, skjønner du, av Palestina, hele presteforeningen. Nå, husk, her er hva de sa. Si du den samme tingen. Tro du den samme tingen.” Den lille. . .

²⁰⁰ Han—han hadde feil mann der. Den mannen hadde kommet seg vekk fra sine gamle resonneringer. Han hadde rensset pipene, ser dere, samvittigheten sin.

²⁰¹ “Og, vel, nå, vet du hva de vil gjøre? Hvis du sier den samme tingen, så kan jeg tenke meg at de vil gjøre deg til distriktspresbyterianer. Det vil de sannsynligvis gjøre. De vil—de vil gjøre deg til hovedstillitsmann over det lokale distriktet her, hvis du bare—du bare vil være enig med dem.” Det var ikke en ekte Guds mann.

²⁰² Men, pipene hans hadde blitt rensset ut, hele hans samvittighet og alt vasket rent. Sinnet hans hadde åpnet seg opp for Guds Ord. Og Guds Ord, alene, ville han tro. Det er tjenende ånder. Det er en tjenende ånd.

²⁰³ Han sa: “Jeg vet ikke hva jeg skal si nå. Men, jeg vil si deg én ting, at jeg kommer bare til å fortelle hva Gud sier at jeg skal fortelle.”

Så de ventet den kvelden. Han hadde en visjon.

204 Den neste morgenen, kan jeg tenke meg at Mika så gjennom Skriften og sa: “Nå, la oss se nå. Den visjonen der . . . Nå, alle de mennene, det er noe feil her et eller annet sted, fordi Den er i motsetning til hva de sier. Vel, hva sier Den? La oss se hva Elias sa der tilbake, profeten, for vi vet at han var en profet. Ser dere hva . . . Herrens Ord kom til Elias. Ja. Og hva sa Det? ‘Og hundene skal slikke ditt blod. Jesabel, hundene vil fortære henne. Og på grunn av rettferdige Akab . . . en rettferdig Nabot.’” Han sa så . . . Når han så det, da så han at visjonen hans var akkurat rett med Guds Ord, da, fikk den gamle Akab høre det.

205 Han gikk rett ut der, og sa: “Dra bare opp, men jeg har sett Israel . . .” Ser dere, han skammet seg ikke for å fortelle visjonen sin da, fordi det var Herrens Ord. Han visste han kunne takle den saken helt fullkomment. Hva? Han hadde åpnet sitt hjerte, sitt sinn, for Guds Ord, og Guds Ord hadde blitt åpenbart tilbake, så han visste at det var fullkomment Guds Ord.

206 Nå, sier du: “Å, om jeg bare kunne vært en Mika!” Du kan være det. Du er det. Du er det, også, kjære. [Broder Branham snakker igjen til den syke søsteren—Red.] Du er en Mika, profeten. Hva kan du gjøre? Åpne ditt sinn. Hva prøver jeg å fortelle dere denne morgenen? Herrens Ord. Ser dere? Åpne ditt sinn, og si: “Nå, vet du, jeg tror at jeg kan bli helbredet.” Vel, hva er Det, da? Er Det Herrens Ord? Ja visst, Det er Herrens Ord.

207 Og *denne* fyren her sier: “Miraklenes tid er forbi. Du kan ikke gjøre *dette*. Og du . . .” Glem det. Sett Gud først.

208 Her kommer Herrens Ord, og han talte Det, og slik ble Det.

209 Nå, hva gjorde Satan? Satan fikk salvet de andre. Nå, Satan salver sine tjenere. Å, sikkert. Hm-hmh. Ja visst. Han salver sine tjenere. Hva salver han dem med? Med vantro. Satan og hans demoner salver menneskeheten til å tvile på Guds Ord.

210 Nå, hvis dere vil bekrefte det, så slå opp i første Mosebok 3,4. La oss bare slå opp bak der og lytte til dette, bare et øyeblikk, og se om ikke det er den første taktikken hans. Det var det første han gjorde. Han går aldri bort fra de samme taktikkene. Han gjør det hele tiden. Nå, bare se om det—det er slik det er. Nå, han var ikke uenig i Ordet. Han bare fikk henne til å misoppfatte Det litt på en måte, vet du, bare fikk Det til å høres ut slik han ville at Det skulle høres ut på en måte, ikke ta hele Ordet. Nå, første Mosebok, har jeg her, første Mosebok 3,4. La oss se om det er hva det sier nå. Ja vel.

Og slangen sa til kvinnen, Dere skal visselig ikke dø.

211 “Visselig ikke dø.” Ser dere hvordan han feilsiterte det? “Å, vi tror at miraklenes tid er forbi. Vi tror ikke på noe slikt som

at folk mottar den Hellige Ånd som de gjorde på pinsefestens dag. Å, uansett hvordan du er døpt, så spiller det ingen rolle.” Ser dere Djevelen? Ser dere taktikkene hans? “Vel, hvis legen sier at du ikke kan bli frisk, så avgjør det saken.”

²¹² Nå, ikke for å svekke tilliten til, eller så tvil om legen. Legen arbeider på den vitenskapelige linjen. Og legen har gjort alt han kan, for å redde personens liv. Og det kan ikke reddes, fordi han ikke vet om noe mer han kan gjøre. Han vet ikke sin arme råd. Mannen er ærlig. Men, nå, kunnskapens tre er helt i orden, men når du har kommet så langt den kan nå, så trå over på Livets tre og gå bare videre. Amen. Slik er det. Det vil bare fungere så langt. Ja.

²¹³ Nå, hva gjør Satans taktikk nå? Hva sa han her? Nå, se på det 1. og det—det 2. verset. Nå la—la meg lese det 1. verset her, til det 3.

Slangen var den mest listige enn alle, noe annet dyr som Herren Gud hadde gjort på marken. Og Han sa til kvinnen: Har Gud virkelig sagt: Dere skal ikke ete . . . noe tre i hagen?

²¹⁴ Hør på ham nå, bare hvor vemmelig han blir, og hvordan han—hvordan han hvitvasker det Ordet. Ser dere? Han er . . . Hva er det han prøver å gjøre? Komme inn i sinnet hennes. Ser dere? Han snakker med henne, etter at Ordet allerede var befestet der.

²¹⁵ Nå, ikke la Satan få befestet noe. Ser dere? Hold du Guds Ord befestet i ditt hjerte. Ser dere? Gjør du det samme. Nå ser her, dere Mikaer.

. . . kvinnen svarte slangen: Vi kan ete frukten av trærne i hagen: men det. . .

Men om frukten på treet som er midt i (i midten, skjønner) hagen, Gud. . . sagt: Dere skal ikke ete av den og dere skal ikke røre den, ellers skal dere dø.

²¹⁶ Ser dere, nå, det er Ordet. Hun siterer Det tilbake til ham. Nå se.

Da sa slangen til kvinnen: Dere skal visselig ikke dø.

²¹⁷ Ser dere taktikken hans? Ser dere? Hva er det han prøver å gjøre? Det første mennesket, han prøver å salve denne kjære damen der, Guds datter, med å mistro Guds Ord. Det er nøyaktig hva han prøver å få henne til å gjøre.

²¹⁸ Det er hva han prøver å få deg til å gjøre, kjære. [Broder Branham snakker igjen til den syke søsteren—Red.] Det er hva han prøver å få hver enkelt av dere til å gjøre, der ute, å salve dere. Og det eneste du trenger å gjøre nå . . . Du er en fri moralsk

agent. Nå kan du akseptere det hvis du vil. Men spark det ut. Hvis Eva ikke hadde stoppet det øyeblikket, for å lytte! Ikke stopp for noe. Ikke stopp.

219 Da—da Elias sa til Gehasi, sa: “Ta staven min, gå og legg den på det døde barnet. Og selv om noen snakker til deg, så snakk ikke tilbake. Hvis noen prøver å stoppe deg, så bare fortsett å gå.”

220 Se på kvinnen da hun kalte på tjeneren sin. Hun sa: “Sal et esel og gå fremad, og ikke stopp engang før jeg befaler deg.” Slik er det.

221 Når du har fått Budskapet, så fortsett å gå. Amen. Si: “Jeg kan ikke gå tilbake igjen. Nei, jeg blir sliten.” Bare fortsett å gå videre. Ikke stopp. Legg alt annet til side, bare fortsett og kutt deg vei igjennom. Broder, du har Sverdet i din hånd, bare fortsett og hogg.

222 Jeg dro inn på en fotballstadion, en gang, og jeg skulle tale. Og jeg stoppet ved døra og kikket opp, opp der. Der stod det: “Det er ikke størrelsen på hunden i kampen. Det er størrelsen på kampen i hunden.” Så, det er det som vinner kampen. Ser dere?

223 Du sier: “Vel, se. Se på alle de store kirkene som er imot Dette.”

224 Jeg bryr meg ikke om hvor store de er. Det er kampen som er i hunden, det er det som teller. Det er troen som er i individet. Hvis du er en feiging, så kom deg tilbake til kosekroken din. Men, broder, hvis du er en soldat, så stå der ute. Det er et slag som pågår. Rett og galt møtes. La oss kjempe.

225 Som Peter Cartwright, som dro inn i en by, og sa: “Herren sa til meg å—å dra inn her å ha en vekkelse.” Han leide et gammelt lagerrom, kom seg inn der og begynte å gjøre det rent.

226 Og byens store bølge, med pistolen hengende på siden, gikk ned. Fikk dører... Noen av dem sa: “Hva gjør den fyren der nede?”

227 Sa: “Han er en forkynner. Han skal ha et møte, sa han.”

228 “Vel,” sa han, “jeg antar at jeg bare får gå ned og kaste ham ut på gata, og jage ham ut herfra. Det er alt. Vi ønsker ingen møter rundt på stedet vårt.”

229 Så han går ned der, og dundra på døra. Og Peter Cartwright hadde på seg frakken sin, vet dere, og han drev akkurat og vasket ned vinduene og veggene. En bitte liten fyr, vet dere.

230 De gamle forkynnerne gjorde narr av ham, vet dere, for at han spiste kylling med hendene; som er skikk og bruk i dag, vet dere.

231 Så han drev bare og vasket vinduene og ryddet rundt. Den store bølla gikk over, trakk frakken til side, hvor pistolen hang på siden, og sa: "Hva holder du på med?"

232 "Å," sa han, "jeg vasker vinduer." Og han bare fortsatte videre med å vaske vinduet, vet du. Han hadde én hensikt. Gud hadde sagt til ham at han skulle holde en vekkelse. Vasket vinduene, videre ned.

Han sa: "Vi tillater ikke vekkelser her omkring."

233 Han sa: "Å, men Herren sa til meg at—at jeg skulle holde denne vekkelsen." Ser dere? Han bare fortsatte videre, ute i arbeidet sitt. Ser dere? Ser dere?

234 "Vel," sa han, "det er én ting som du—du må forstå." Han sa: "Jeg styrer denne byen her omkring."

235 Han sa: "Å, gjør du?" Og fortsatte bare og vaske vinduene, vet dere.

236 Han sa: "Før du har en vekkelse, så må du banke opp meg først."

Han sa: "Å, må jeg? Vel, da får jeg bare gjøre det etterpå da."

237 Han bare tok av seg frakken. Gikk over der, rakk opp til kragen, og slo ham ned i gulvet, og hoppet på ham. Han sa: "Jeg må kjempe, hvis jeg skal regjere. Øk mitt mot, Herre." Slo ham sønder og sammen.

Sa: "Har du fått nok?"

238 Han sa: "Ja." Han kom seg opp og tok han i hånda. Han ble frelst den kvelden, på møtet.

239 Der har du det. Ser dere? Det er, ta Guds Ord og kutt deg vei igjennom enhver tvil. Ser dere det? Ja visst, slik er det. Det er den neste jobben, la oss få den gjort. Riktig. Det neste jeg bør gjøre er å komme meg vekk fra min tvil, kutt den ned. Det er min neste jobb, å få vekk all min uro. Hvis sansene mine forteller meg: "Vel, du føler deg dårlig," så er det neste du må gjøre å kutte den tingen vekk. Det stemmer.

240 Du sier: "Vel, du...De forteller meg at...Du vet, samvittigheten min forteller meg, broder Branham, at jeg..." Vel, du kan like godt kutte den tingen vekk. Du kommer ikke til å komme noe lenger enn det. Bare få gjort din neste jobb. Ta av deg frakken og sett i gang. Bare fortsett å gå videre. Ett mål: "Jeg skal vinne." Amen. "Jeg kan ikke tape. Jeg skal vinne." Amen.

241 Satan salver. Ser dere? Hva var hans første taktikk? Hva var den første plassen han kom til? Sinnet. Hun stoppet for et øyeblikk, for å høre på hva han sa. "Å, du sier ikke det?"

242 Der er det mang en liten dame har gjort sitt feiltrinn, og mang en liten mann har gjort sitt feiltrinn; riktig, stoppet for et øyeblikk, bare stoppet for et øyeblikk. Hvor mange ganger har jeg ikke sett skilsmisssaker og ting komme opp, av det.

243 “Vel, jeg sier deg, broder Branham, han plystret slik ‘wheet-whew’, vet dere, og jeg stoppet, og, ærlig talt, så mente jeg—jeg det ikke.” Hm-hmh. Der har du det.

244 “Å, hun, jeg satt rett overfor henne ved bordet. Hun—hun hadde de vakreste øyne!” Ser dere? Hmh-hm. Ser dere det? Slik er det.

245 Djevelen gjør det samme. “Å, legen sa til meg at jeg ikke kunne bli frisk, så jeg. . .” Der har du det, den samme tingen, ser dere, det største slaget som noen gang har blitt utkjempet.

246 “Vel, sier de til meg. Jeg har sett *Så-og-så* utgir seg for å ha den Hellige Ånd.” Ja, du så på en eller annen gammel hykler. Hva med dem som virkelig hadde Den? Hm-hmh. Ja. Djevelen vil vise deg ett eller annet gammelt kråkeagn, men han vil ikke vise deg den ekte duen. Hm-hmh. Det stemmer. Han vil ikke vise deg det, og han vil fortsette å holde det skjult for deg.

247 Å, husk, han er en kriger, også. Men stor er vår. . . “Større er Han som er i dere, enn han som er i verden.” Hold fast ved Guds Ord; tro Det, dere hærkapteiner her. Hold fortet, bror. Det stemmer, stå på deres post.

248 Så, jeg hadde ei lita jente her, en gang. Kanskje damen sitter her nå. Navnet hennes var Nellie Sanders. En av de første gangene jeg så en djevel bli kastet ut. Vi bodde, nå, hvis jeg bare kan komme på stedet; og det må være omtrent tre kvartaler herfra, utenfor kirkegården. Og jeg hadde nylig blitt en forkynner, og jeg talte rett her på hjørnet, i et teltmøte.

249 Og den lille jenta var en av de beste danserne. Hun gikk på videregående her nede, og hun og Lee Horn. Og mange av dere her i byen kjenner Lee Horn her nede, som driver biljardhallen. Og så de, hun og Lee Horn, var de beste danserne i landet. Han er, selv, katolikk. Selvfølgelig, religion betydde ikke noe for dem, så da. . .Nellie og dem. Så, hun var en stor danser, og det var han, også. Og de hadde denne dansen her kalt “black bottom,” og “jitterbugs,” og alle de greiene. Og hun var den. . . De to var de beste i landet.

250 En dag, så sjanglet hun inn der oppe, en kveld, på møtet. Der falt hun ned, ved alteret, lille Nellie. Velsigne hennes hjerte. Hun lå der ved alteret. Hun løftet opp hodet. Og hun gråt, og tårene rant ned hennes kinn. Hun sa: “Billy. . .” Hun kjente meg. Hun sa: “Jeg ønsker å bli frelst, så inderlig.”

251 Og jeg sa: “Nellie, du kan bli frelst. Jesus har allerede frelst deg, jente. Du må akseptere det nå på grunnlag av Hans Ord.”

252 Og hun ble der. Og hun gråt, og hun ba, og hun sa til Gud at hun aldri ville lytte til verdens ting igjen. Så med ett, kom en herlig søt fred over hennes sjel. Hun reiste seg opp derfra, og ropte og lovpriste Gud, og gav Gud ære.

253 Og omtrent seks eller åtte måneder etter det, kom hun ned Spring Street, en kveld.

254 Nå, bare ei ung jente, hun var bare i tenårene, omtrent atten år gammel. Og hun kom til meg, og hun sa: "Hope. . ." Det var kona mi, hun som er død. Hun sa: "Jeg skulle ønske at jeg så ut som Hope og Irene." Hun sa: "Du vet, de gikk aldri ut i verden." Sa: "Verden setter et merke på deg." Sa: "Jeg fikk et røft utseende." Sa: "Nå, jeg sluttet med å bruke sminke og slikt, men jeg ser så røff ut. Til og med trekkene mine, i ansiktet," sa hun, "jeg ser røff ut." Hun sa: "De ser så uskyldige og unge ut." Sa: "Skulle ønske jeg aldri hadde gjort det."

255 Jeg sa: "Nellie, Jesu Kristi Blod rensar fra all synd, kjære. Fortsett videre, tro det."

256 Wayne Bledsoe, mange av dere kjenner ham her, en hjertevenn av meg, og i årevis. Han var en fyllik. Og han kom opp her med broren min, Edward. Og han drakk seg full der nede i gata, og jeg plukket ham opp, fordi politiet var ute etter ham. Og jeg fikk ham opp her. Og jeg var en forkynner og bodde her oppe, med mor og far, lenge før jeg ble gift. Og jeg tok ham, og puttet ham i seng der inne. Jeg sover, sov på en sovesofa. Det var en stor flokk av Branham'er, vet du, det var ti av oss. Og så hadde vi omtrent fire rom, og vi måtte på en måte presse oss sammen, litt. Så, jeg hadde en gammel sovesofa jeg sov på. Jeg trakk den ut *slik*, og—og la Wayne i senga med meg. Full, måtte bære ham inn i huset og legge ham ned.

257 Og jeg lå der. Jeg sa: "Wayne, skammer du deg ikke over deg selv, slik?"

258 Og han sa: "Uh, Billy, ikke snakk sånn til meg." Og så la jeg hånda mi over. Jeg sa: "Jeg skal be for deg, Wayne. Gud velsigne deg." Og jeg hadde vært frelst omkring, å, kanskje omkring ett år, tror jeg.

259 Og så da, med ett, så slo en—en taxi, slo igjen døra på utsiden, og noen banket virkelig hardt på. "Broder Bill! Broder Bill! [Broder Branham banker på talerstolen—Red.]

260 Jeg tenkte, "Du, store, noen må være døende." Jeg hoppet opp, døra; og grep tak i den gamle saken min der, og slang den rundt pyjamasen min, *slik*; og dekte til Wayne. Løp så til døra.

261 Det hørt ut som en kvinne. Jeg åpnet døra, og denne unge jenta stod ved døra. Hun sa: "Å, kan jeg komme inn?"

Jeg sa: "Kom inn." Og jeg skrudde på lysene.

262 Og nå bare gråt hun slik, og hun sa: "Å, broder Billy, jeg er—jeg er—jeg er ferdig! Jeg er ferdig!"

263 Jeg sa: "Hva er i veien, Nelly? Har du et—et hjerteanfall?"

264 Hun sa: “Nei.” Hun sa: “Broder Bill, jeg kom ned Spring.” Hun sa: “Æresord, broder Bill! Æresord, broder Bill, jeg mente ikke noe vondt med det. Jeg mente ikke noe vondt med det.”

265 Jeg sa: “Hva er i veien?” Jeg tenkte, “Hva skal jeg gjøre med henne nå?” Jeg visste ikke hva jeg skulle gjøre. Jeg, bare en ung kar. Og jeg . . .

266 Sa: “Å, broder Bill,” hun sa: “Jeg er bare—jeg er bare—jeg er bare helt knekt.”

Jeg sa: “Nå, ro deg ned, søster. Fortell meg alt sammen.”

267 Og hun sa: “Vel,” sa hun, “jeg kom ned gata, og Redmanns Hall . . .” Og de pleide å ha lørdagskveldsdanser der. Og hun sa: “Jeg hadde litt stoff, som jeg skulle hjem å lage meg en kjole av.” Og hun sa: “Jeg hørte den musikken.” Og hun sa: “Vet du,” hun sa: “Jeg stoppet bare et øyeblikk.” Og sa: “Det gikk stadig bedre. Så jeg tenkte: ‘Vet du, det vil ikke skade hvis jeg bare står rett her.’”

268 Det var der hun gjorde sitt feiltrinn, stoppet for et øyeblikk. Hun lyttet bare.

269 Sa: “Vel, jeg skal tenke på det.” Sa: “Å, Herre, Du vet jeg elsker Deg, allikevel.” Sa: “Du vet jeg elsker Deg, Herre. Men jeg kan så visst huske tiden da Lee og jeg pleide å vinne alle de—de pokalene, og så videre.” Sa: “Du store, jeg husker den gamle musikken pleide å tiltrekke meg. Den gjør ikke det nå.”

270 Uh-oh, uh-oh! Du bare tror at den ikke gjør. Det har allerede fått taket på deg, rett der. Det er bare akkurat slik han vil ha det, rett der. Ser dere?

271 Hvor mange har noen gang kjent Nellie Sanders? Vel, en stor del av dere antar jeg. Ja. Ja visst. Så de—de var—de var . . .

272 Sa, hun sa: “Vel, vet du hva?” Hun sa: “Kanskje hvis jeg går opp trappene opp der,” sa: “kanskje jeg får en mulighet til å vitne for noen av dem.”

273 Å! Ser dere, du er rett på Djevelens grunn. Hold deg unna det. “Sky all form for ondskap.”

274 Men hun gikk opp, på toppen av trappene, og stod der noen få minutter. Og før du visste ordet av det, så var hun i armene til en eller annen gutt, ute på gulvet.

275 Så kom hun til seg selv. Og hun stod der, hun gråt og stod på, hun sa: “Å, jeg er fortapt nå, for godt.”

276 Jeg tenkte, “Vel, jeg vet ikke altfor mye om Bibelen, men jeg tror Jesus sa dette, ‘I Mitt Navn skal dere kaste ut djevler.’” Jeg . . .

277 Og Wayne hadde blitt litt mer, edru, og satt der, og kikket på. Ser dere? Så jeg sa: “Nå, djevel, jeg vet ikke hvem du er, men jeg sier deg nå, at dette er min søster, og du har ingen rett til å holde på henne. Hun mente ikke å gjøre det. Hun

bare stoppet for et øyeblikk.” Men, det var der hun gjorde sitt feiltrinn. Jeg sa: “Men du er nødt til å komme ut av henne. Hører du meg?”

²⁷⁸ Og så hjelpe meg, Gud, ved Domsstolen, vet det. Den døra med fluenetting begynte å åpne og stenge seg, av seg selv. “Plumpity, plumpity,” der ved døra. “Pump, ka-plump, ka-plump.” Jeg tenkte.

Og hun sa: “Bill, se der. Se der.”

Og jeg sa: “Ja. Hva er det?”

Hun sa: “Jeg vet ikke.”

Jeg sa: “Ikke jeg heller.”

²⁷⁹ Og døra gikk “pumpity-pump, ti-pump,” lukket seg som det. Jeg tenkte: “Hva er i veien her? Hva er i veien?”

²⁸⁰ Jeg kikket igjen, *slik*. Og jeg sa: “Forlat henne, Satan! I Jesu Navn, kom ut av henne!”

²⁸¹ Da jeg sa det, så det ut som en kjempestor flaggermus, omtrent så lang, steg opp fra henne, med langt hår hengende ned ut av dens vinger og ut av dens føtter, *slik*. Den kom, “Ooooooh.” Den kom rett mot meg, så fort som bare det.

²⁸² Jeg sa: “Å, Herre Gud, må Jesu Kristi Blod beskytte meg fra den.”

²⁸³ Og Wayne hoppet opp i senga, og kikket på. Og her var den, som en stor skygge, som sirklet rundt, og så beveget den seg over og ned bak senga. Ut av senga forsvant Wayne, og inn i det neste rommet, så fort han bare kunne. Så vi. . .

²⁸⁴ Jeg fikk tak i Nellie og tok henne hjem. Og jeg kom tilbake, og jeg kunne ikke. . .

²⁸⁵ Mamma gikk inn der og ristet lakenene og alt. Det var ingenting i den senga. Hva var det? En djevel gikk ut av henne. Hva skjedde? Hun stoppet for et øyeblikk. [Broder Branham banker på talerstolen to ganger—Red.] Det er det hele.

²⁸⁶ Ikke stopp, i det hele tatt. Når Gud senker Ordet Sitt ned i ditt hjerte, så bare ta det Sverdet og begynn å kutt og hogg. Halleluja!

²⁸⁷ “Jeg har ikke tid til å vente på noe annet. Har akkurat kommet over, jeg har ikke engang hatt tid til å slå meg til ro.”

²⁸⁸ Han sa: “Vel, og ta staven min å legg den på barnet. Og hvis noen snakker til deg, så ikke snakk til dem engang.”

²⁸⁹ Hvis Djevelen sier: “Hei, vet du hva du føler?” Snakk ikke til ham engang. Bare fortsett å gå.

²⁹⁰ Djevelen, vet du, Djevelen sier: “Men vet du hva? Du vet, *Så-og-så*, da de fikk den Hellige Ånd, husker du at de—de nesten gikk fra vettet.” Ikke snakk til ham engang. Bare fortsett å gå. Du vet ikke noe om *Så-og-så*.

291 Det er deg og Gud. Det stemmer. Hold på Gud. Han salver Sine tjenere. Jeg må skynde meg. Gud salver Sine tjener. Ser dere?

292 Nå må jeg hoppe over noen notater her, men jeg ønsker å si dette. Her, lytt nå, nøye.

293 Lille dame, lytt nøye nå. [Broder Branham snakker igjen til den syke søsteren—Red.]

294 Her ser vi taktikkene til Djevelen. Hvordan gjør vi det? Nå, jeg har mange Skriftsteder her, av profeter og slikt, hvor han kom til dem, og ulike mennesker igjennom Bibelen, og han gjør alltid det samme. Det er alltid taktikken hans, er og prøve å få folk til å tvile på Guds Ord. Lytt, dere korsets Soldater. Når dere tviler på ett Ord i Guds skrevne Bibel, så er dere avvæpnet.

295 Tror du det, kjære? [Broder Branham snakker igjen til den syke søsteren—Red.]

296 Du er avvæpnet. Du overgir deg, din slappfisk. Ta på deg Guds fulle rustning. Amen. Vi er i et slag. Det Gud sa er sant. "Hvert menneskes ord er løgn." Ser dere? Men med en gang du . . . får deg til å lytte til én ting, det er taktikken hans, du er avvæpnet.

297 Hvor mange ting var det Eva måtte lytte til? Én. Hun ble avvæpnet rett der. Hva gjorde Djevelen? Han feide rett inn igjennom hennes sinn, inn i hennes ånd, og der ble hun fordervet. Stemmer det? Hun ble fordervet i samme øyeblikk som hun ble avvæpnet, da hun tvilte på Guds Ord. Ja vel. Her ser vi taktikkene hans.

298 Guds soldater har ordre om å "Ta på seg Guds fulle rustning." Stemmer det? [Forsamlingen sier: "Amen."—Red.] Nå, hvis du vil skrive ned det skriftstedet, så står det i Efeserne 6,10 og 13. Ser dere? Vi leste det for en stund siden. Det er teksten vår. Ja vel. Legg merke til. "Ta på Guds fulle rustning." La oss . . . Har dere noen få minutter? ["Amen."] La oss gå tilbake her bare et øyeblikk. La oss bare se hva Guds fulle rustning er. Ja vel. La oss begynne med det tiende verset. Nå, lytt nøye nå. La oss finne Guds fulle rustning. "Forøvrig, mine brødre . . ." Nå, jeg vet at jeg skal . . . Jeg skal . . .

299 Akkurat nå, er den tjue, på tolv, sånn omtrent. Jeg—jeg vil ikke . . . Jeg ville ikke undervise dere altfor lenge, i dag, men jeg—jeg kommer kanskje ikke til å ha mer enn rundt ett Budskap til før jeg tar noen av sommerturene mine, ser dere.

300 Og vet du hva? Vet du hvorfor jeg gjør dette? Det vil jeg fortelle deg. Her om dagen hadde jeg en drøm. Jeg skulle ikke fortelle den, men den er bare i mine tanker. Jeg kan likegodt gjøre det, etter at Herren har gitt meg tydingene.

301 Jeg drømte at jeg var i ferd med å krysse en stor elv, for å gjøre misjonsarbeid. Og nå, først, så var jeg der oppe med kona mi . . .

302 Og hvor mange kjente noen gang George Smith, sekssekunders Smith, her i byen? George Smith, gutten hans er i politietaten her. Han, stakkars George, er en alkoholiker nå. Men han var en av de beste bokserne. Han var den som gav meg treningen min, før jeg til og med dro til Y.M.C.A og andre steder. Han pleide å trene oss. Og han var rask, virkelig rask. Han var bare en weltervekt, på hundre og førtifem pund. Og han trente meg. Og han pleide å stå der oppe, og han kunne ta knyttneven sin, *slik*, og slå meg rett i magen, og løftet meg opp til veggen, ser dere, men, og det gjorde meg ingenting. For han hadde trent meg, det var ikke noe annet enn bare trening.

303 Og så drømte jeg—jeg, forleden natt, at jeg så sekssekunders Smith. Nå, det var ingen visjon. Det var en drøm. Og jeg så sekssekunders Smith, og en ung kar kom mot ham, i bryting. Og han, den gamle mannen, omtrent, å, jeg antar . . . Jeg er femtito. Han er omtrent femtiåtte, seksti. Det var ikke noen av de unge karene som kunne røre ham, på noen måte. Han bare viklet dem inn, slik, og bare la dem ned i gulvet og holdt med hånda si.

304 Jeg tenkte, “Det er merkelig.” Jeg trodde kona mi var med meg, og jeg sa: “Det er merkelig.” Jeg sa: “Vet du hva, Meda? Han pleide å være treneren min.”

Hun sa: “Jeg—jeg husker det, du fortalte meg om det.”

305 Jeg sa: “Ja, sir. Med hans gode trening, vant jeg femten profesjonelle kamper, og sluttet i—i bransjen; forkynte Evangeliet.”

306 Akkurat da forandret det seg, og jeg begynte å krysse over et—et vann. Men da jeg dro, dro jeg med en motorbåt. Jeg så over, og der satt to av brødrene mine, i en kano, og gjorde seg klare til å dra med meg. Jeg sa: “Dere kan ikke gjøre det, brødre. Hmh-hm. Jeg må dra alene.”

307 Og båtutleieren kom bort, og han sa: “Her er båten din,” en ekte hvit plastikkano.

Jeg sa: “Nja. Hmh-hm. Ikke den.”

308 Han sa: “Vel, du kan dra opp *denne* veien med den, i femti miles i timen.”

Jeg sa: “Men jeg må krysse *den* veien.” Ser dere?

“Vel,” sa han, “så dra med *de* guttene.”

309 Jeg sa: “De er ikke båtfolk. De vet ikke nok om det. De er begeistret. De kan ikke krysse den. De vil begge drukne der ute. De kan bare ikke klare det.”

Og han sa: “Er du . . . kan du stole på . . .”

310 Jeg sa: “Hør her, jeg—jeg vet mer om båter enn de gjør, og jeg ville ikke prøve å krysse det med den, med den type materiale.” Jeg sa: “Det trengs en motorbåt for å krysse det.” Jeg sa: “Det trengs noe større enn den.”

311 Og jeg så han kikke rundt, mot en av brødrene, og sa: “Er dere båtfolk?”

Brødrene sa: “Ja.” Ser dere?

Jeg sa: “Det stemmer ikke.”

312 Og båtutleieren kom tilbake. Han sa: “Jeg skal si deg hva du skal gjøre.” Sa: “De elsker deg. De tror på deg. Men,” sa, “hvis du prøver å krysse det med motorbåten, vil de prøve å følge deg i den kanoen. De vil begge dø, ser dere?” Sa: “De kan ikke følge deg.”

Og jeg sa: “Vel, hva må jeg gjøre?”

313 Og denne båtutleieren ved kaia, han sa: “Gå du tilbake opp *der*.” Sa: “Det finnes bare ett lite lagerhus i hele dette landet, ett lite lagerhus. Og bare legg inn store mengder proviant,” sa, “og de vil bli her. De vil—de vil bli her mens du er—mens du er borte. Men,” sa, “du må legge inn provianten.”

314 Og jeg bare bestilte alle mulige slags kål, turnips, og reddiker, og slikt, og stablet dem opp der inne slik. Så våknet jeg.

315 Jeg visste ikke hva det var, men det gjør jeg nå. Ser dere, vi legger inn provianten, brødre. Dette er et liv som du må vandre alene.

316 Leo, husker du den drømmen du hadde den første gangen du kom hit? [Broder Leo Mercier sier: “Amen.”—Red.] Om pyramiden, og du trodde du kunne komme opp der. Jeg sa: “Leo, intet menneske kommer opp der. Gud må plassere et menneske der oppe. Du har klatret opp ethvert fysisk område som kan bli klatret opp.” Jeg sa: “Du kan ikke komme opp her, Leo. Ser dere? Gå ned igjen. Bare fortell folket at det kommer fra Gud.” Ser dere? Ser dere?

317 Det er noe som du—du ikke kan stole på, så godt som brødre og søstre, og menigheten min og alt, og så gode som andre menigheter er, og brødre, overalt.

318 Nå, jeg kan ikke holde meg unna menigheten der ute. Noen sier: “Vel, hvorfor går du ut med de menneskene, de treenighetsfolka, alt *dette*, *det*, og det *andre*, og enhetsfolka, og Jesu Navn, og alle disse andre tingene der? Hvorfor blander du deg med dem, i det hele tatt?” De er mine. Uansett hva de har gjort, så er de mine. De er min talerstol.

319 Da Israel hadde gjort så mye ondt, inntil Gud endog sa til Moses, sa: “Atskill deg. Jeg vil begynne en ny—ny stamme med deg.”

320 Moses kastet seg selv i veien, og sa: “Før Du tar dem, så ta meg.”

321 Uansett hva de har gjort, er det de som jeg er sendt til. Han sender et Lys, ikke for å skinne der det er lyst. Men der det er mørke, der er hvor Lyset hører hjemme. Og du må komme sammen med folket. Du må stå med dem, uansett, du må det, i deres urett.

322 Israel gjorde så mye urett som de kunne få gjort. De gjorde så mye urett inntil Gud gav dem opp. Men, Moses, jeg har alltid undret meg hvordan det kunne hende, men Kristi Ånd i Moses. Ser dere?

323 Ser dere, vi gjør alle urett. Han stod for oss alle da vi var i vår urett.

324 Uansett hvor mye urett de gjør, så la oss ikke slutte å ha fellesskap eller slutte å omgås med noe. Så lenge vi kan vinne én sjel, så la oss gå inn “klok som en slange, enfoldig som en due,” ser dere, og prøve å vinne alle sjeler som vi kan.

325 Nå, dette er det jeg sier denne morgenen, å lagre Mat. Lagre Mat, så du vil ha noe å spise, så du kan noe å ha festmåltid på. Få Det på lydbåndene deres. Sitt i et svalt rom. Kanskje, når jeg er langt borte, så vil du fortsatt huske at disse tingene er sanne. Sitt i rommet ditt og lytt. Forstår dere? Og dette er Mat, som blir lagret inn, inn i lagerhuset. Jeg vet ikke hvor turen går. Men, hvor enn den går, så vet Han hvor Han leder; ikke jeg. Jeg bare følger etter.

326 Nå, hva var det han sa nå? Lytt nøye.

Til slutt, mine brødre, bli sterke i Herren, og i hans veldige kraft.

. . . bli sterke . . . i hans veldige kraft.

Ta på Guds fulle rustning, så dere kan være i stand til å stå imot djevelens listige knep.

For vår kamp er ikke mot kjøtt og blod, . . .

Å skyte kuler og stikke med kniver, ser dere, det er ikke det.

. . . men mot maktene, mot myndighetene, mot verdens herskere . . . i denne verdens mørke, . . .

327 “Verdensherskerne i dette mørke.” Hvem hersker over denne verden? Djevelen. Ja visst. Hvem er alle disse tingene som skjer, alle disse ugudelige tingene som skjer, rundt i disse traktene, og disse myndighetene, og så videre? Det er alt sammen Djevelen. Bibelen sier så. Djevelen kontrollerer i de Forente Stater. Djevelen kontrollerte Tyskland. Djevelen kontrollerer enhver nasjon i verden. Jeg kommer til det, om

bare noen få minutter, og vi vil finne ut om han gjør det, eller ikke. Om . . . Enhver nasjon har alltid vært og kommer alltid til å være, kontrollert av Djevelen, inntil Gud etablerer Sitt Rike.

328 Nå, jeg mener ikke at alle i det er Djevelen. Det finnes gudelige menn i—i regjeringskontorene.

329 Det kommer til å være en her om noen få kvelder, rett her, for å vise en film her med broder Arganbright, her på stedet. Broder Rowe, han har vært diplomaten til omkring fem ulike presidenter. Og han er en . . . Han vil være her, jeg tror det er omkring den andre uka i april. Broder Neville vil kunngjøre det. Og han er en vidunderlig mann.

330 Han sa han kunne snakke åtte ulike språk, tror jeg. Men da han mottok den Hellige Ånd, hadde han intet språk han kunne snakke med Herren på, så Herren bare gav ham et, sa han, så han snakket til Ham med det. Gav ham et nytt, som han aldri hadde lært seg. Ja vel.

. . . ondskapens åndehær i himmelrommet.

Ta derfor . . .

331 Nå lytt, alle dere soldater nå, rett før vi starter bønnekøen.

. . . ta på deres . . . på dere Guds (f-u-l-l-e) fulle (ikke bare deler av den) . . . Guds fulle rustning, for at dere kan være i stand til å stå imot på den onde dag. . .

Det er den dagen vi lever i.

. . . å bli stående etter å ha vunnet seier i alle ting.

Stå . . .

332 Amen. Fikk dere tak i det? Ser du, kjære? [Broder Branham snakker igjen til den syke søsteren—Red.] Når du har gjort alt du kan for, å stå, så stå. Ikke flytt deg.

Stå derfor fast, . . . om livet

333 Hør på dette. Hør her, hva dette er. “Om livet.” Det er midjen din, her, ser dere.

. . . med sannheten ombundet, . . .

334 Hva er Sannheten? Guds Ord. Det stemmer. “Ditt Ord er Sannhet.” Ja vel.

. . . og iført rettferdighetens brynje;

335 Det er: “Gjør det som er riktig.” Du har Guds Ord i deg, og gjør det som er riktig. “Rettferdighetens brynje.”

Og ombundet på føttene med den beredskap til kamp som fredens evangelium gir;

336 Gå hvor som helst, hvilket som helst sted, når som helst, ombundet på føttene med Evangeliet. Ser dere? Og se:

Fremfor alt, fremfor alt sammen, ta troens skjold, . . .

337 Det er det som slår vekk pilene, ser dere, “Troens skjold.”

...med det er dere i stand til å slukke alle de brennende pilene fra den onde.

Og ta frelsens hjelm, . . .

338 Det er sjelen. . . Sinnet—sinnet, inni *her*, hodet; dekker over hodet.

. . . og—og Åndens sverd, som er Guds ord:

339 Hvordan skal du ha denne hjelmen, hva gjør den? Den er en beskyttelse. Hva er en hjelm lagd av? Messing. Messing kan ikke engang bli herdet; det er hardt, hardere enn jern. En messinghjelm, (hva da?) frelsen, kunnskapen til å vite dette: "Og min helbredelse kommer fra Gud. Min frelse kommer fra Gud. Min erfaring stemmer med Hans Ord, ikke med kirkenes idé; Ordet!" Amen. Der har du det. Dekk til, med en beskyttelse, frelsens hjelm, utfrielse. Ta det, marsjer så videre. Å, nå, nå det er det vi skulle gjøre. Satans hær. . .

340 Følg med nå, nå, vi. . . Jeg er nødt til å skynde meg, men jeg—jeg må få med dette.

341 Satans hær bringer sykdom. Det er det Satan er, han er en ødelegger. Satan, hele Satans rike, er sykdom, død, og sorg, og uro, og bekymring, alt av Satan.

Gud er Liv, tro, glede, fred, over *her*. Ser dere?

342 Nå, det er de to store maktene som kommer sammen akkurat nå. De kjemper. De kjemper rett her i bygningen akkurat nå. De kjemper, dag for dag, med deg, enhver makt.

343 Satan, følger etter deg, den mektige, store, kongelige, prestelige Goliat prøver å skremme vettet av deg. Han har rett, men Gud. . .

344 Du er befestet, amen, med Evangeliet, med Sannhetens Ord rundt livet. Glory! Predikant, det er hva det er. Frelsens hjelm; troens skjold; og Sverdet, du svinger Det med din hånd! "Satan, jeg kommer og møter deg. Du møter meg i vitenskapens navn. Du møter meg i—i kulturens navn. Du møter meg i organisasjonens navn. Du møter meg i navnet til *denne, det*, eller den *andre*. Men jeg møter deg i Herren Israels Guds Navn. Jeg kommer etter deg. Gi slipp!" Til og med døden selv kan ikke stå der. Hogg et hull rett gjennom den. Det stemmer.

345 Satans hær bringer sykdommer, og Guds hær har fått i oppdrag å kaste dem ut. Amen. Der har du det. Hver gang Satan kaster noe på, til deg, så skal Guds hær kaste ham ut. Amen. Kast ham ut!

346 Det er akkurat den teknikken som Gud brukte. Satan brukte ødeleggelsens hær, for å tvile på Guds Ord, og for å etablere seg et bedre rike enn Mikael hadde, og Gud kastet ham ut.

347 Guds metode, er, å kaste ut det onde. Kast ut resonneringer. Kast ut overtro. Kast ut bekymring. Kast ut sykdommer. Kast ut synd. Amen. Du er over det, oppstanden i Jesus Kristus, og sitter på Himmelske steder, med enhver djevel under dine føtter. Hvis han begynner å stikke hodet sitt opp der inne, hva. . .

348 Du vet, at du er død. Livet ditt er skjult. Hva er *død*? Du er død fra sansene dine. Du er død fra samvittigheten din. Din egen menneskelige vilje ville si, “Ja, jeg tror jeg. . .” Død fra resonneringene dine. Død fra alle de tingene. Og du er begravd i Jesu Kristi Navn; og oppreist med Ham. Og hvor enn Han er, der er du også.

349 Hva skjedde da de, én av de tvilerne, kom til Himmelen? Gud sparket ham ut. Og hva sa Han til soldatene som er oppreist i Kristus? “Når en djevel dukker opp, så spark ham ut. Kast ham ut.” Da Jesus trente sin hær, og sendte dem til verdens ende: “Gå ut i all verden, forkynn Evangeliet for all skapning. Den som tror og blir døpt skal bli frelst; men den som ikke tror skal bli fordømt. Og disse tegn skal følge dem som tror, Mine soldater. I Mitt Navn skal de kaste ut onde ånder; tale i nye tunger; ta opp slanger, eller drikke dødelige ting, som ikke vil skade dem; hvis de legger sine hender på de syke, skal de bli helbredet.”

Fremad, Kristne stridsmenn!
Fremad nu til krig,
Jesus som vi følger,
Vant oss himme'rik.

350 “Jeg er korsfestet med Ham, likevel lever jeg; det er ikke jeg som lever, men Han som lever i meg.” Ordet går videre, foran, Gud kutter vei, med Sitt skarpe tveeggede Sverd.

351 Så, ikke rart, da Grant tok Richmond, og den lille kvinnen fra sør så Grant komme inn, da kom inspirasjonen over henne. Og hun sa:

Mine øyne har sett herligheten til Herrens
komme;
Han trækker ned vinhøsten der druene med
vrede er lagret;
Han løsnet det skjebnesvangre lynet med Sitt
fryktelige raske sverd;
Hans tropper marsjerer videre.

352 Amen. Hvordan tok Grant Richmond? Med én gang han kom dit. Amen. Det var slik han tok Richmond.

353 Det er slik Guds soldater tar synd, sykdommer; men én gang de kommer til det. Amen. Det er slik de seirer over deres tvil, og frykt, og slikt. Når en reiser seg, så hogger de ham ned.

“Kom deg vekk!” Å, du store! Slik er det. Gud kaster dem ut, slik Han gjorde i Himmelen. Vår store Sjefskaptein viste oss hvordan det ble gjort. Amen.

³⁵⁴ Roy Roberson og broder Funk, mange av dere gamle veteranere her, dere vet hva en virkelig kaptein er.

³⁵⁵ En gang jeg...dette lille Jeffersonvilles brannvesen her nede. Pfaus sted begynte å brenne. Og der nede stod Jeffersonvilles brannvesen, og kapteinen gikk rundt, og sa: “Sprut litt vann *her* oppe.” “Sp-sp-sp-sp,” som en liten hageslange her ute. Her kom Clarksvilles opp: “Sprut litt vann over *her*.” “Sp-sp-sp.” Pfaus bygning brant ned.

³⁵⁶ De ringte Louisville. Her kom trente menn. Å, hvor de sirenene ringte over der!

³⁵⁷ Og her er en sjefskaptein rundt her, for dette brannvesenet, som sier: “Sprut litt vann *her* oppe. Sprut litt vann *her* nede.” Utrente menn.

³⁵⁸ Broder, så snart som den motoren stoppet, hvem var øverst på stigen? Kapteinen. Da stigen gikk opp, så gikk han med den. Når han traff vinduet, han hadde ikke nådd vinduet ennå. Han grep en øks og kastet den gjennom vinduet, og sa: “Kom igjen, gutter.” Og brannen ble slukket, på noen få minutter. En kaptein!

³⁵⁹ Det er ikke en kaptein, som sier: “Sprut litt vann *her*. Prøv litt *her*.”

³⁶⁰ Men: “Kom igjen, gutter!” Amen. Han ledet an. Han viste oss hvordan det gjøres.

³⁶¹ Jeg tenkte, “Det veltrente brannvesenet, de slukket den brannen på noen få minutter.” Hvorfor? De hadde en kaptein der som visste hva han gjorde.

³⁶² Broder, snakk om all din teologi så mye du vil. Dine menneskelagde denominasjoner, dine organisasjoner, lek med dem.

Jeg har en Sjefskaptein som fortalte meg hvordan det skal gjøres.

Sier: “Vel, hvis jeg kan lukte det, føle det.” Å, nonsens!

³⁶³ *Her* er måten som Sjefskapteinen sier det skal gjøres på, i Lukas det fjerde kapittel. Jeg har ikke tid til å lese det. Les det, selv. Ja vel. Lukas det fjerde kapittel, begynn med det første verset.

³⁶⁴ Han sa aldri: “Nå, vil jeg si deg. Gå du over *her* og lag en stor organisasjon. Få deg presbyterianere, og diakoner, og, eller få deg kardinaler, og biskoper, og få deg *dette*.” Han sa aldri det.

³⁶⁵ Da Satan møtte Ham, sa han: “Nå er Du sulten. Gjør disse steiner om til brød.”

Han sa: “Det er skrevet . . .”

366 Han sa: “Opp hit, vi vil ta deg opp hit og vise Deg noe.”

“Men det er skrevet . . .”

“Jeg vil gjøre *dette*, hvis Du gjør det.”

“Det er skrevet . . .”

367 Det er slik Sjefskapteinen sier at det skal gjøres. Hvordan skal det gjøres, søster? “Det er skrevet, ‘Hvis de legger sine hender på de syke, så skal de bli helbredet.’” “Det er skrevet, ‘I Mitt Navn skal de kaste ut djevlere.’” Amen. Hva er det? “Det er skrevet!” Det er Kapteinens ordre. “Det er skrevet, ‘Hver den som hører Mine Ord og tror på Ham som har sendt Meg, har evig Liv.’ Det er skrevet! Det er skrevet! Det er skrevet!” Det er—det er ordrene. Det er soldaten. Det er måten. Det er artilleriet vi flytter opp.

368 Hva gjorde han? Han gikk rett opp der, til en Goliat. Han viste en . . . Hvordan viste David en hær hvordan det skulle gjøres? Hvordan viste en David Israel hvordan det skulle gjøres? David betyr “elsket, frelser.” Ser dere? Hvordan gjorde David det? Han sa: “Her er måten det må gjøres på. Stol på Herrens Ord.”

369 Og Goliat kom ut der, og sa: “Vet du hva? Jeg vil plukke deg opp med enden av dette spydet, og jeg vil mate fuglene med deg.”

370 Han sa: “Du møter meg som en organisasjon. Du møter meg som en moderne vitenskapsmann. Du møter meg med ditt kjempestore fjortenfots sverd. Du møter meg med en messinghjelm, og med et skjold som jeg ikke engang kunne løfte fra bakken. Du møter meg som en trent kriger. Du møter meg med Ph.D, og L.L.D. og dobbel L.D. Du møter meg i alle disse tingene. Men jeg kommer i Herren Israels Guds Navn, og i dag skal jeg skille hodet ditt fra kroppen din.” Amen. Den bitte lille vorta kom ut der mot den kjempen, men han visste hvor han stod.

Israel, bare skalv bak der, “Å, stakkars lille fyr.”

Goliat sa: “Jeg vil vise deg hva jeg vil gjøre.” Og her kom han.

371 Han hadde t-r-o, ser dere, p-å J-e-s-u-s, fem steiner, fem steiner. Én liten stein der inne, til å begynne det med. Svingte den rundt slik, den Hellige Ånd fikk tak i den steinen, og av sted fór den. Goliat gikk i bakken. Det er måten det gjøres på.

372 Det er slik Jesus sa det, hva Han sa. “Nå, hvis dere brødre som skal ut på felten, hvis dere vil vite hvordan dere beseirer disse djevlene, så skal jeg vise dere hvordan det gjøres.”

373 Satan sa: “Jeg vil møte deg.” Goliat, “Jeg vil vise Deg hva jeg kan gjøre. Du er sulten. Hvis Du er Guds Sønn, så vil jeg

utfordre Deg. Du sier at Du er Guds Sønn. Jeg vil utfordre Deg. Hvis du er Guds Sønn, så gjør disse steinene om til brød. Spis; Du er sulten. Og hvis Du er Guds Sønn, så har Du makt til å gjøre det.”

³⁷⁴ Han sa: “Men det er skrevet, nå, ‘Mennesket lever ikke av brød alene.’” Å, det var slik Sjefskapteinen gjorde det.

Tok Ham opp på tempelets tinde. Han sa: “Hvis Du vil falle ned,” sa: “Du vet at det også er skrevet. . .”

³⁷⁵ Han sa: “Ja.” Han sa: “Det er atter skrevet: ‘Du skal ikke friste Herren din Gud.’” Ser dere hva Han kalte Seg Selv? “Herren din Gud.” Hm-hmh. “‘Du skal ikke friste Herren din Gud,’ det er skrevet, igjen, slik.” Ser dere? Å, du store!

³⁷⁶ Hva gjorde Han? Han beseiret ham, med Guds Ord. Taktikken til Djevelen er å få deg til å tvile på Guds Ord. Og Sjefskapteinen sa: “Ta Guds Ord og gjør Det. I Mitt Navn skal de kaste ut djevler.”

³⁷⁷ Å, Satan, deres sjefskaptein, å, ja, du vet, noen av disse denominasjonene prøver å få dere til å tro at han har en delt klov, vet du, og en splittet hale, og alle de greiene. Ikke tro på det. Han er ikke på den måten. Nei, sir, broder. Han er en sleiping. Ikke tro at han har det. De bare gjør det for å skremme dere vekk. Det er ikke Djevelen. Djevelen har ingen klov, til å begynne med; jeg tviler sterkt på det. Han er bare en ånd. Djevelen er en ånd. Han har ikke delte klover og slikt, som dere prøver å forestille ham. Nei, nei.

³⁷⁸ Men, han er vis. Broder, han er en virkelig vis mann, utdannet til fingerspissene, har alltid vært det, i verdslig visdom. Å, ja. Han er vakker. Organiserte hæren sin med verdslig visdom, inntil, broder, ikke prøv å—prøv å bruk dine egne ord. Du bør vite hva du snakker om når du møter en av de karene, som sier: “Miraklens tid er forbi.” Nei, han har ikke—han har ikke delte klover. Han er, å, han kommer—han kommer—han kommer rett ut fra seminaret. Han er beleven, broder. Jeg mener, han er smart, Ph. D., L.L.D., Q.U.S.T., og alt resten av det. Ser dere? Helt inn i det, han er så smart som han kan få blitt. Vis, ja visst, han er en slange, den mest snikaktige av dem alle. Med håret glattet ned, broder, og, jeg mener, kledd, og ikke en skrukk i frakken. Smart, så vis og skarpsindig som han kan få blitt. Det stemmer.

³⁷⁹ Ikke tull med ham hvis du ikke vet hva du snakker om. Det stemmer. Å, men vi kjenner hans gamle—hans gamle taktikker. Vi vet hva han prøver å gjøre: få oss til å tvile på Guds Ord.

³⁸⁰ Og han har ikke delte klover. Nei, nei, nei. Nå, vi finner ut at hvis han ikke har delte klover, så må han være noe annet. Han er en sleiping. Han er visdom, utdannet, organisert. Broder, han har hæren sin slik.

³⁸¹ Hør her, en gang, i Sveits. Jeg kan bare ikke finne et sted å stoppe, folkens. Der var en—en...Over i Sveits, der kom denne tyske hæren, mar-...med fienden kommende inn. Nå, det så ut som en mursteinsvegg; alle mann var trente, alle spydene stod opp *slik*, og det var åtte eller ti fotsoldater i fronten. Og de kom bort til de stakkars sveitserne der oppe, hva hadde de? De var bevæpnet med—med sigdblade sine, kjepper og steiner, og der stod de. De hadde omringet dem. Rett over åsen var hjemmene deres. Her dro den sveitsiske hæren ut for å møte dem. De hadde ikke gjort dem noe. De kom bare inn og tok landet deres.

³⁸² Hva i all verden har denne ungen gjort, bare et barn? Satan, det er hvem det er, han ville ta livet av henne hvis han kunne. Ja visst. Der er han; alt for tidlig. Ser dere?

³⁸³ Sveitserne hadde ikke gjort noen ting. De var gode mennesker. De prøvde og forsvare hjemmene sine, men de stod der ute for å forsvare. Etter en stund, så var det en som het Arnold von Winkelried. Her kom denne hæren. De ble alle omringet. Sa: "Hva kan vi gjøre?"

³⁸⁴ Overallt, var bare et hav av menn, veltrente. Det er slik Satan gjør det. Veltrente, spydet hans peker rett ut, hver mann i takt; ett, to; ett, to; kommer bare stadig nærmere den lille hæren. Bare—bare fortsetter å gå, det er alt de trengte å gjøre, og så plukke dem opp, all sammen, med sverdene. Spydene ville gå rett gjennom dem. Det ville ha vært slutten på den sveitsiske hæren. Det ville ha vært alt. Rett over åsen var hjemmene deres og deres kjære. Kvinnene deres ville ha blitt skjendet og voldtatt, og de unge døtrene deres, og barna blitt drept, og hjemmene brent, og alt, maten blitt tatt, kveg og ting, blitt borte. Der var de.

³⁸⁵ Hva skjedde? Inspirasjon kom over en som het Arnold von Winkelried. Han sa: "Sveitsiske menn, denne dagen dør jeg for Sveits." Amen. "Denne dagen dør jeg for Sveits."

De sa: "Hva vil du gjøre?"

³⁸⁶ Han sa: "Bare følg meg og kjemp med alt dere har." Han stod opp der; kastet ned spydet sitt, en liten kjepp han hadde i hånda, *slik*. Og han skrek ut, med hendene sine oppe, *slik*, og løp mot det, og ropte: "Ban vei for friheten!" Løp så raskt som han bare kunne, rett mot hæren. Og, da han gjorde det, så tok han alle de spydene han fikk tak i, og kjørte dem rett inn i brystet sitt *slik*, og døde.

³⁸⁷ Han fortalte dem, før han døde. Sa: "Det er et lite hjem der borte, ei kone og noen unger som jeg etterlater meg, et lite hjem som jeg nettopp har kjøpt." Og sa: "Jeg—jeg elsker dem, men, i dag, så dør jeg for Sveits. Han gir min..." Han sa: "Jeg gir livet mitt for å redde nasjonen." Og det var en helt. De har ikke hatt én krig siden. Det, det gjorde slutt på det.

388 Det sendte den hæren av gårde, med fremvisningen av et slikt heltemot, inntil det ikke. . . Hær—hæren ble så forvirret. Sveitserne rullet steiner på dem, og jagde dem ut av landet; og de har aldri vært tilbake siden. Det er hundrevis av år siden. Ser dere? Hvorfor? Det var en stor dåd.

389 Men, å, broder, en dag, da uvitenheten, overtro, tvil, uro, og frykt, hadde presset Guds folk inn i et hjørne. Da var det Én som heter Jesus Kristus: “Denne dagen dør jeg for folket.” Det stemmer.

390 Hva sa han til Sin hær? “Følg meg og kjemp med alt du har. Hvis du har en klubbe, så kjemp med en klubbe. Ikke vær redd. Har du en kjepp, kjemp med en kjepp. Har du en stein, så kjemp med en stein, hva enn du har.”

391 Det er hva Sjefskapteinen vår sier i dag. “Jeg tok Guds Ord, og jeg beseiret Djevelen og hans makt.” Han hakket ham i stykker, amen, med det Ordet. Nå, hva enn du har, hvis du bare har ett Ord: “Herren din Gud som helbreder deg,” hakk ham. Følg etter. Amen. Følg etter vår Kaptein. Ja, sir. Han hakket ham opp.

392 Satan, med sine store, vakre riker, og mer skjønnhet, og alt, helt moderne. Det har ikke noe med oss å gjøre. Det stemmer. Han er fortsatt den listigste av alle skapningene på marken. Ja, sir. Jesus sa at denne verdens barn er klokere enn Guds Rikes barn.

393 Nå, disse to store konfliktene. Vi skal. . . jeg må. . . må avslutte. Disse to store konfliktene kommer sammen akkurat nå. Akkurat nå er tiden da sykdommer og slikt har slått jorda, inntil den medisinske vitenskapen står helt fast, og alt står helt fast. Det finnes ingenting, og—og vi vil bare. . . Og hæren, den lille Guds hær, er presset inn i et hjørne og alt. Broder, det er tid for en ny Arnold von Winkelried. Det er tid, tid for at en ny Guds mann står frem. Det er tid for at en Elias skal komme frem. Det er tid for at noe skal skje.

394 Guds hær, steng deres sinn. Ikke stopp for et øyeblikk, for å tenke på noe Djevelen har å tilby dere gjennom deres sanser. Men husk, Guds Ord kan aldri slå feil.

395 Disse to store hærene! Når fienden kommer inn som en flod, som kommer i dag, hva sa Gud at han ville gjøre? “Guds Ånd ville reise opp en standard imot det.” Er du én av dem? Ja, sir.

396 Vi lærer i Jakob 4,7. . . Jeg har ikke tid til å lese det. Jakob 4,7, og, “Stå Djevelen imot, og,” han vil ikke bare gå sin vei, men, “han vil fly.” “Stå Djevelen imot.” Hvordan står du imot Djevelen? På den samme måten som vår Sjefskaptein fortalte oss at vi skulle gjøre det. Ta Guds Ord. Det er hvordan du står Djevelen imot, ved Guds Ord. Sjefskapteinen fortalte oss nøyaktig hvordan det skal gjøres. Ja vel.

³⁹⁷ Nå, til avslutning, vil jeg si dette. Den gamle Djevelen, nå, tror du at han er frekk. Tror du han vil angripe et barn? Han vil angripe hva som helst. Han angrep Jesus Kristus. Han kom mot ham, med tre intense angrep. Kjente du til det? Satan angrep ikke bare en gang. Han vil angripe deg med sykdom, så vil han vende tilbake og angripe deg, fortelle deg, "Miraklenes tid er forbi. Du blir ikke helbredet. Det er ingenting i Det." Vet du at det er slik?

³⁹⁸ Han angrep Jesus tre ganger. Tre intense angrep, han stormet mot Jesus, med sin vantro mot Guds Ord. Jesus var Ordet. Ja visst, han trodde ikke noe på det. "Hvis du er... Hvis du er..." Her kommer han, intense angrep, på samme måte som fienden noen ganger gjør i dag. Her kommer de, han sa: "Hvis Du er Guds Sønn, så vis meg et mirakel. La meg se det bli gjort." Broder, tre intense angrep satte han inn: "Hvis Du... Hvis Du er..."

³⁹⁹ Nå, hva gjorde Jesus? Jesus var Guds Ord. Han var Ordet. Han angrep Ordet. Glory! Jeg—jeg begynner bare... det bare føles godt, å tale nå, ærlig talt. Det stemmer. Jesus er Ordet. "I begynnelsen var Ordet, og Ordet var hos Gud, og Ordet var Gud. Og Ordet tok bolig, ble kjød, og tok bolig..." Jesus var Ordet. Hva gjorde Han? Han kuttet ham i stykker. Å, du store! Jeg skal slutte. Hva gjorde Jesus? Han var Ordet. Så, med Ordet, så avskar Han Satan i hans intense angrep. Han stormet inn der som en flokk med para-, angrepssoldater, eller noe annet slikt, stormet inn på Jesus, Ordet, slik. Og Jesus tok Ordet, og skar ham i stykker. Halleluja! Ja visst, skar ham i stykker, beseiret ham med Ordet.

⁴⁰⁰ Ser dere angrepet hans? Følg med, lytt nøye, på denne avslutningen. Angrepet hans er hva? Å tvile på Guds Ord, det er angrepet hans. Der, kan du se det største slaget som noen gang har blitt utkjempet? Det finnes bare to makter; Satan og Gud. Og hva er Satans våpen mot deg? Det er å prøve å få deg til å tvile på ditt Våpen. Han avvæpner deg. La oss—la oss lytte etter virkelig stille nå. Lytt. Hvis han kan få deg til å tvile på at ditt Våpen er like bra, hvis han får deg til å tro at ditt Våpen ikke er sterkt nok, da har han avvæpnet deg.

⁴⁰¹ Å, broder Neville, jeg håper at vi aldri går bort fra det. [Broder Neville sier: Jeg håper og ber om at vi ikke gjør det.]—Red.]

⁴⁰² Hør her. Han har avvæpnet deg når han får deg til å tvile på det Våpenet. Når du legger ned Det, så avslutter det kampen din. Du er ferdig. Hold på det Våpenet. Ikke legg Det ned. Vi ser hans vantro. La... .

En ting til vil jeg si nå, om et øyeblikk.

⁴⁰³ Russland. Jeg vil si dette til gagn for dere veteranere, og så videre, her, og dere Bibelstudenter. Hvorfor bråker og roper

dere om Russland? Hmh! Dere har vel ikke hørt at jeg sier at dere skal bygge et bomberom, har dere? Hvorfor bråker dere om Russland? Russland er ingenting. De kommer ikke til å vinne noen kriger. De kommer ikke til å beseire verden. Kommunismen kommer ikke til å beseire verden. Hva er i veien med folk? Kan Guds Ord slå feil?

404 Lytt, dette er på lydbånd nå. Til verden, taler jeg, eller overalt hvor disse lydbåndene må komme. Og til dere folk her, uansett hva som skjer med meg, så tro dette.

405 Russland, kommunismen, beseirer ingenting. Guds Ord kan ikke slå feil. Romanismen kommer til å beseire verden.

406 La oss ta Daniels visjon. Det er Guds Ord. "Du, Daniel. . ." "Du, Kong Nebukadnesar, er hodet av gull," Babylon. "Et annet rike vil kommet etter deg, som er sølv," ser dere, som er Media-Persia. Det neste var Hellas, Alexander den Store. Neste, som kom inn, var Roma. Og det ble ikke sagt noe om kommunismen. Roma beseiret verden.

407 Jesus Kristus ble født i Romerriket, og forfulgt, av Romerriket, den første gangen Han kom hit. Og ved Hans andre Komme, Komme nå, vil Hans Budskap bli forfulgt av de Romerske denominasjonene, som er moren til dem alle. Og når Han kommer igjen, vil Han komme tilbake for å utslette Romerriket, som Jødene alltid har ventet på at Han skal komme og utslette Romerriket.

408 Den katolske rangordningen med alle denominasjonene i verden, kommer akkurat nå sammen til en organisasjon, kirkenes verdensråd organiserer seg sammen. Det er ikke Russland. Det er Roma. SÅ SIER HERREN. Ja. Vis meg ett Skriftsted hvor kommunismen, eller noe annet enn Roma, vil regjere.

409 Fulgte Media-persia etter Nebukadnesar? Ja visst. Fulgte Hellas etter dem? Ja. Tok Roma over, deretter? Ble det delt inn i ti ottomanske makter akkurat slik vi har nå? Ble. . .

410 *Eisenhower*, som betyr "jern." Krutsjov betyr "leire." Hadde de møtet sitt rett der? Og Krutsjov tok av skoen sin. [Broder Branham banker på talerstolen—Red.] For å gjøre det til en klar, åpenlys sak, så slo han på bordet, *slik*, for å vise folket. [Broder Branham banker på talerstolen.]

411 Vel, hva er det i veien med folk i dag? Hvor har troen tatt veien? Hvorfor, tror dere ikke at Guds Ord er Sannheten? [Forsamlingen sier: "Amen."—Red.] Og den tingen er ikke *Her* inne. Hva er det i veien med forkynnerne i dag? "Kommunismen!" Alle forkynnerne er her ute og prøver å kjempe mot kommunismen. Kommunismen, ingenting!

412 Tingen, svinger Djevelen rett under nesa deres, og dere vet det ikke; det er Romanismen, denominasjonisme. Og Roma er denominasjonenes mor. Bibelen sier: “Hun var en hore, og hennes døtre var skjøger,” imot Gud, imot Hans Ord.

413 Soldater, ta opp Ordet. Barmhjertighetens engler, stå ved det Ordet. Jeg vil dø en dag, men dette Ordet kan ikke dø. Og dere yngre folk, hvis det ikke skjer i min generasjon, så vil dere se det. Det er tingen.

414 Hørte dere nyhetene denne morgenen? Fru Kennedy har reist, for å hilse på paven, og hva paven sa. Ser dere, alle verdens religioner! Å! Vel, kanskje vi skal ta litt mer av det, neste søndag.

415 Ser dere, ikke vær engstelig for Russland. Russland er en liten stein på stranda. Ikke vær engstelig for kommunismen. Følg med på Romanismen når den forener seg med kirkene. Det er ikke skrevet noe i Skriften om at kommunismen skal regjere verden.

416 Og jeg tar Ordet, uansett hva alt annet tar. Det er Ordet jeg tror på. Det er romanismen som overtar verden. Og romanismen er organisasjonenes mor. Det fantes aldri en organisasjon før Roma, og alle sammen kom ut av det. Og Bibelen sier så, “Hun var skjøgenes mor.” Jeg kunne bli en halv dag ved det, igjen, men jeg tror jeg likegodt kan gå videre.

417 Når fienden angriper oss, da, “Å, jeg sier deg, du burde komme å bli med i vår. . .” Hva kommer du til å gjøre, trekke deg tilbake, gå på kompromiss? En ekte soldat, vil ikke det. Nei, sir.

418 Hva gjør vi så? Sinnet, “La Kristi sinn. . .” Er det hva Bibelen sier? [Forsamlingen sier: “Amen.”—Red.] “La Kristi sinn, være i dere.” Hva slags sinn hadde Han? Stå ved Ordet. Det stemmer. Stå ved Ordet, Faderens Ord, og beseiret fienden hver gang. Når nå fienden angriper og prøver å si at du skal gjøre *dette* og *det*, hva skal du gjøre da? Stå ved Ordet. Det stemmer.

419 Hva vil du gjøre da? Ta Ordet. Hva er Ordet? Bibelen sa her. Vi leste det nettopp. For Ånden, og av Gud, er Ordet. Ser dere? Se her. “Og ta frelsens hjelm, og Sverdet, Åndens Sverd.” Åndens Sverd! Hva? Ånden som kommer inn via sinnet ditt og går inn i deg, og Åndens Sverd er Guds Ord.

420 Hva kjemper Ånden med? Hva kjemper den Hellige Ånd med, fornemmelser, følelser? [Forsamlingen sier: “Ordet.”—Red.] Ordet; hjertet! Whew! Glory! Hva kjemper Det med, følelse? Ordet! Ordet! La oss si det, Ordet! [“Ordet!”] Ordet! [“Ordet!”] Guds Ord er det Ånden kjemper med.

421 Guds Ånd går rett opp til Djevelen, og sier: “Det står skrevet!” Amen! “Det står skrevet!” Og Djevelen trekker seg tilbake.

422 Hva skal vi gjøre? Ta Sverdet, som er Guds Ord, trekk Det ut med (hva?) en hånd av tro, en sterk hånd av tro, det tveeggede Sverdet. Bibelen sier, i Hebreerne 4, “Det er—det er et tveegget Sverd,” det kutter både frem og tilbake.

423 Broder, hva skal han gjøre? Ta Ordet. Ta Ånden, la Ånden komme inn i ditt hjerte. Åpne opp ditt sinn, og si: “Ditt Ord er sannhet.” Nå, gjør du dette, søster. [Broder Branham snakker igjen til den syke søsteren—Red.] “Ditt Ord er sannhet.”

424 “Herre, jeg skal ikke ta hensyn til hvordan jeg føler meg, eller hva noen, andre sier. Jeg stopper opp, jeg sprenger ut alle inngangene mine, all uroen, all tvilen, og vantro som jeg noen gang har hatt. Enhver følelse som jeg noen gang har hatt, all sykdom som jeg noen gang har hatt, alt mulig annet som jeg noen gang har hatt, jeg sprenger alt sammen ut. Jeg går forbi alt det der. Jeg kommer rett til min ånd. Å, Herre, kom ned. Du sa at Du gav meg fri vilje.”

“Du er, Min sønn.”

425 “All right, jeg åpner opp mitt hjerte og mitt sinn. Kom inn, Herre Jesus.”

426 Og grip Troen, Åndens Sverd, SÅ SIER HERREN. Rop: “Halleluja!” Amen. Så hogg ned enhver fiende foran deg. Amen. Der har du det. Hogg ned enhver fiende. Hvis en—en gammel nifs ånd får deg til å føle deg helt. . . Hogg den tingen vekk, med Herrens Ord.

Men vår styrke, er, “Gleden i Herren er min styrke.”

427 “Kom deg vekk fra meg.” Klask! Hogg ham med Ordet. Om det er en demon, om det er en fiende, om det er sykdom, om det er plager, hva enn det er, så ta det Ordet og trekk Det ut med Sverdet. Og hvis du slår det den første gangen, og det ikke ser ut til å flytte seg, så slå det igjen, og slå det igjen, og slå det igjen. Og slå det inntil du har hakket et hull gjennom, som en liten kylling som hakker seg selv ut; eller en ørn, som du er. Hakk deg selv rett igjennom det gamle skallet av sykdom. Kutt deg vei ut, og si: “Halleluja! Hvor er den neste?” Amen. Det er slaget. Det er en soldat. Det er korsets soldat. Ja, sir. Slå ned enhver fiende.

428 Hvorfor? Hvorfor? Vi, er en utvalgt, kongelig Ætt av Abraham. Da Abraham fornektet alt som var imot Guds Ord, hogde han seg vei gjennom enhver hindring som kom foran ham. De sa: “Kona di er alt for gammel.” Han bare hogde det ut av veien. Djevelen sa: “Du klarer ikke *dette*. Du klarer ikke *det*.” Abraham hogde det ut av veien. Han slo det, og slo det, inntil det hakket seg igjennom.

“Hva nå, Herre?”

429 “Flytt teltet ditt opp *her*.” Han dro opp og bygde et alter til Ham der oppe.

430 Kom opp dit, og Satan kom, og sa: “Nå, jeg sier deg, dette er ikke det rette stedet.”

“Jeg blir akkurat her. Kom deg vekk fra mitt land.” Han sa: “Halleluja!”

431 Lot sa: “Du bør komme ned her. Vi har det fint her nede. Vi har alle vår organisasjon her nede. Og, kona mi er leder av litterærforeningen og alt, i byen. Jeg sier deg, du burde komme ned her.”

Sarah sa: “Abraham . . .”

432 “Hold munn, Sarah.” Halleluja! “Stå rett her. Her er der Gud plasserte meg. Akkurat her er hvor jeg står.”

433 Her er hvor Gud plasserte meg.

Hyll alle Jesu Navns kraft!
 La englene falle rett ned;
 Hent frem den kongelige diadem,
 Og kron Ham til alles Herre.
 På Kristus, den solide Klippen, står jeg;
 Alle andre grunner er synkende sand,
 Alle andre grunner er synkende sand.

434 Selv døden til og med, alt annet, er synkende sand. På Kristus, den solide Klippen, står jeg.

435 “Abrahams kongelige Ætt.” Den kongelige Ætten! Nå, Englands mest utvalgte hær er Englands kongelige, kongelig blod, og alt. Og Kristi kongelige Ætt er den Hellige Åndsfulgte Menigheten, fylt med den Hellige Ånd. Hva? Kongelig Ætt, ved løftet, ikke ved fornemmelser. Men, ved Guds løfte, står de ved Guds Ord, og hogger seg igjennom, og roper: “Halleluja!”

Selv døden kommer og sier: “Han kommer etter deg.”

436 Si: “Gi slipp, Jordan. Jeg krysser over.” Kutt deg vei rett gjennom, til det lovede Land. Amen.

437 Hva skjer når slaget er helt over? Jeg avslutter nå, helt sikkert. Når slaget er helt over, og de hellige kommer marsjerende Hjem, jeg vil spørre deg om noe, hva skjedde?

438 Hva skjedde da Hitler dro inn i Frankrike? Nå, de sa at du ikke kunne se himmelen, en stund, pga flyene. Den tyske hane-marsjen. [Broder Branham hanemarsjerer to ganger på plattformen—Red.] Ser dere, de stod der, gikk forbi, og feiret en seier.

439 Da Stalin kom til Russland, så kom panserbilene på rekke og rad, milevis bakover, og de hadde nettopp bombet Berlin inntil det ikke var noe igjen av den. Det er alt. Og da de dro, og disse tyskerne . . . Disse russiske soldatene feiret, de dro inn med det, du vet, med de litt rare greiene som de pleier. Jeg

har sett det på et bilde, en gang i London, hvordan de kom inn, selve bildet av hendelsen da, det skjedde, da de kom inn, feirende. Å, du store!

⁴⁴⁰ Da vi hørte at krigen var over, ropte vi, vi spilte på fløyte. Da heltene kom tilbake, så møtte vi dem der oppe. De ropte. De skrek. Jeg hadde en fetter som var med der, han sa, da han kom tilbake, alle de gamle. . . Veteranerne som hadde blitt såret så hardt, at de ikke kunne komme seg ut av sengene, så de bare rullet dem opp på skipsdekket da de kom inn, så de kunne se Frihetsstatuen. Sa: "De store menn som stod der, de bare gråt, og falt sammen slik som *dette*, da de så Frihetsstatuen." Hadde vært borte fra hjemmet i fire år, og kjempet, de var krigsskadde, og alt mulig. Men de visste at kone, og kjæreste, og mor, og far, og barn, og alle de elsket, var rett bak den Frihetsstatuen. Den representerte det de hadde kjempet for. Å, fløytene blåste, og New York gikk inn i et rop, det er alt, da heltene kom marsjerende inn. Det vil være en liten sak.

⁴⁴¹ En gang da Cæsar, etter et stort slag, han sa: "Jeg vil at de mest berømte krigerne mine skal ri ved siden av meg i denne store feiringen av seieren over vår fiende." Og alle offiserene rettet på hjelmbusken sin og pusset skjoldene sine, og marsjerte på, du vet, slik, som—som ekte soldater slik. Etter en stund, kom en litt, eldre kar forbi, arrete. Du store! Han bare så opp på en måte, og gikk videre, *slik*. Cæsar sa: "Vent et øyeblikk. Vent et øyeblikk. Du," var ikke engang kledd som en—en offiser, han sa: "kom her." Han sa: "Hvor har du fått de arrene?"

Han sa: "Ute på slagmarken."

⁴⁴² Sa: "Stig opp her. Du er den karen som jeg vil at skal sitte ved siden av meg." Hvorfor? En kunne se at han hadde vært i kamp.

⁴⁴³ Å Gud, se i nåde til et menneske som kan kutte hånda si på en sardinboks og få en hederlig omtale. Jeg vil være merket av kamp. Som Paulus sa: "Jeg bærer Jesu Kristi merker i mitt legeme." Det er derfor jeg ønsker å kjempe på feltet.

⁴⁴⁴ En dag, når vår store Sjefskaptein skal komme, Som rustet oss, Som gir oss Guds rustning, den Hellige Ånd, gir oss Sitt Ord til å kjempe med, og stå der ute; når vår store Sjefskaptein kommer ridende inn, vil jeg stige opp i vognen og ri opp Hjem med Ham. Vil ikke du? [Forsamlingen sier: "Amen."—Red.] Da når jeg tar den lille gamle kona mi i armen, ser meg omkring og ser brødrene mine og konene deres, og barna deres, når vi begynner å vandre ned gjennom de paradisene til Gud, og Englene fyller luften med hymner, over slik, snakk om en feiring!

⁴⁴⁵ Og når slaget er over, skal vi bære kronen. Å, du store min! Å, korsets soldater, løft den troens arm ut her, og få tak i dette Våpenet, denne morgenen.

446 Hva med det, søster, er du klar? [Broder Branham snakker igjen til den syke søsteren—Red.] Trekk det Våpenet ut, og si: “Gud, jeg bryr meg ikke om hva—hva Djevelen har sagt til meg, hva alle andre har sagt til meg. Denne morgenen, så tror jeg.” [Søsteren sier: “Jeg tror, også.”] “Jeg tror.”

447 Som jeg sa her forleden dag, en liten... Jeg tror det var noen få søndager siden, det var en mann som hadde en drøm. Han drømte at Djevelen bare var en bitte liten gammel sak, som løp mot ham. Han sa: “Bø!” Og han hoppet bakover, og Djevelen ble større. “Bø!” Og han hoppet bakover, og Djevelen ble større. Til slutt, var Djevelen blitt like stor som han var, og kom til å beseire ham. Han visste at han måtte kjempe mot ham med noe, så han kikket rundt. Han kunne ikke finne noe å kjempe mot ham med. Han bare plukket opp Bibelen. Og Djevelen sa: “Bø!” Han sa: “Bø!” rett tilbake til ham, og Djevelen ble mindre, og mindre, og mindre. Og, til slutt, slo han ham til døde med Ordet.

448 Du er en soldat, er du ikke, søster? [Broder Branham snakker igjen til den syke søsteren—Red.] Ta det Ordet og si: “Det er skrevet.” Amen. “Jeg skal ikke dø. Jeg skal leve. Jeg vil sitte rett her i tabernaklet og prise Gud for Hans godhet, sammen med de andre.”

449 Tror dere det, hellige? [Forsamlingen sier: “Amen.”—Red.] Amen.

La oss bøye våre hoder.

450 Å Herre Gud, himmelens og jordens Skaper, la det bli kjent i dag at Du fortsatt er Gud. Uansett hvor mye jeg ville tale, hvor mange ting jeg ville si, Herre, ett Ord fra Deg avgjør det.

451 Disse lommeløklærne som ligger her, representerer syke mennesker. Jeg ber, Himmelske Far, om at Dine velsignelser og Din kraft må hvile på hver enkelt av dem, når jeg nå legger mine hender på dem. Gud, i Jesu Kristi Navn, ber jeg om at Du må salve disse lommeløklærne med Ditt hellige Nærvær, for det er skrevet i Ordet. Det er ikke noe imot Ordet. Men det står i Ordet, at, “De tok lommeløklær og duker, fra kroppen til Paulus. Urene ånder for ut av folket, og de ble helbredet av mange slags sykdommer.” Nå, vi er ikke Paulus, men Du er fortsatt Gud, og Du er fortsatt den samme Hellige Ånd. Jeg legger mine hender på disse lommeløklærne, i Herren Jesu Navn, og jeg ber om at Du må velsigne og helbrede hver enkelt av dem.

452 Og, Gud, denne som ligger over her i en seng, som har ligget her, ikke mer enn et barn, bare ei vakker lita jente. Hun kan ikke leve, Herre. Satan har gjort ondt mot henne. Og de kjære legene på denne jorda har prøvd hardt, uten tvil, å redde barnet. De kan bare ikke klare det. De vet ikke sine arme råd. De vet ikke noe mer de kan gjøre. Men, Herre, jeg er så glad

for at det er skrevet ett kapittel til. Vi kan snu en side til, og på denne siden ser vi den Store Legen komme inn. Vi ber Ham om råd denne morgenen.

453 Nå, Herre, er det ikke skrevet her i Ditt Ord, at, “Disse tegn skal følge dem som tror”? Herre, hvis jeg ikke er en troende, så gjør meg til en nå. Hvis denne lille jenta ikke er en troende, gjør henne til en nå. “Disse tegn skal følge dem som tror; hvis de legger sine hender på de syke, skal de bli helbredet.” Det er også skrevet, “I Mitt Navn skal de kaste ut djevler.” Herre, de—de er Dine Ord. Det er Ditt. Det er Ditt Ord. Og nå som Din tjener . . .

454 Som Du sa, “Der hvor to eller tre av dere er samlet, der vil Jeg være midt i blant dere; og hvis dere blir enige, om å berøre én ting, og dere ber om det, så skal dere få det.”

455 Gud, dette barnet er sannsynligvis den aller sykeste personen som er i bygningen denne morgenen, for hun kan ikke leve uten Deg, stort lenger, og hun er den aller sykeste. Så, vi er alle, vi er alle enige, alle soldatene som står her. Og i denne gruppa står Abrahams kongelige Ætt.

456 Vi marsjerer inn mot Satan nå. Og du kan likegodt gjøre deg klar til å gå, Satan, for våre rustninger skinner, og flaggene vaier; menn og kvinner holder i Sverd, marsjerende fremover nå mot deg, for denne lille jenta. Kom ut av henne, Satan. Forsvinn fra det barnet. Som den levende Guds hær, utfordrer vi deg. Forsvinn fra henne, i Jesu Kristi Navn.

457 Jeg går og legger hendene på henne. Og, Satan, du har bundet dette barnet, du har gjort dette onde. Jeg vet at du er for sterk for et menneske, men du er ikke sterkere enn min Herre, så jeg kommer i Hans Navn. Forsvinn fra henne, du Djevelens ånd. Du demon av sykdom, kom ut av dette barnet, og la henne gå fri, fra denne dag av. Jeg erklærer dette, i Jesu Kristi Navn.

458 Nå, Herre Gud, Du som oppreiste de døde og beviste at Du var Gud, oppreis Du denne unge kvinnen tilbake til hennes sunnhet og styrke igjen, så hun kan stå i denne bygningen her. Djevelen har forsvunnet fra henne! . . .? . . . kommer til å gjøre henne frisk. Må hun leve til Guds ære og pris.

Det—Det har blitt talt, nå la det skje.

459 Er det andre her inne som ønsker å løfte hendene sine og si, “Jeg ønsker å bli bedt for. Jeg er syk. Jeg trenger Gud”? Jeg vet ikke hvor mye tid vi har. Vi har nok tid til å la de menneskene gå forbi her. Jeg føler meg bare virkelig oppmuntret nå denne morgenen. Ja. Ja. Jeg vil at du skal komme ned her, Billy, og ta kanskje bare denne ene avdelingen rett her, på *denne* siden over her, alene. Bare la denne avdelingen komme først, så tar vi avdelingen bak etter det, akkurat opp til *den* midtgangen der. Så vil vi bare ta dem på den måten, da vil de ikke . . .

460 Og nå vil jeg at broder Neville og noen av forkynnerbrødene mine skal stå over her med meg, rett her, så dere kan ta dem rett ned midtgangen igjen. Ja vel. Ja vel. Nå jeg . . .

461 Hvor mange av dere har rustningen deres på? [Forsamlingen sier: "Amen."—Red.]

462 [Broder Branham snur seg fra talerstolen og snakker til søsteren som han nettopp hadde bedt for—Red.] Kommer til å bli annerledes nå. Gå hjem, vær helt bra nå, bli frisk.

463 Amen. Å, du store! Alle dere soldater, trekk ut Sverdet. Trekk ut Sverdet, dere korsets soldater, marsjerende videre, marsjerende videre.

På Kristus, den solide Klippen, står jeg.
Alle andre grunner er synkende sand.

464 Ja vel, kom rett forbi, rett ned på siden *her*. Vær alle i bønn nå, når de går forbi.

I Jesu Navn, helbred denne kvinnen. Amen.

Trekk ut Sverdet nå. Hold deg rett på plassen din, og rop.

465 [Broder Branham og forkynnerne ber for de syke, borte fra mikrofonen, i førtifem sekunder—Red.]

Fremad, kristne stridsmenn!
Fremad nu til krig,
Jesus som vi følger
Vant oss himme'rik.

466 "Gi slipp, Satan!" Hva er i veien, soldater? Tror dere ikke at vi kan seire? [Forsamlingen fryder seg og sier: "Amen."—Red.] Han har allerede seiret. Vi er mer enn seierherrer i Jesus Kristus. Enhver djevel kastet ut, og alt annet. Amen.

Kom her, mine brødre! . . . ? . . .

Jeg ber om at du helbreder! . . . ? . . .

Helbred min bror, Doc; helbred ham, Far, i Jesu Navn.

I Jesu Kristi Navn, helbred denne damen. Kom . . . ? . . .

467 Nå, han tok . . . Jeg måtte be brødre der bak. Overalt, Herren . . . ? . . .

468 Å Herre Gud, himmelens og jordens Skaper! Å Gud, Du vet hva som er i hennes hjerte. Du vet om alt sammen. Jeg ber for både mor og far. I Jesu Kristi Navn, jeg overgir . . . ? . . .

I Jesu Kristi Navn, jeg . . . ? . . .

I Jesu Kristi Navn, jeg . . . ? . . .

469 Gud, vær med min søster. Vi vet, at årene begynner å snike seg på og det gjør at døden ønsker å få tak i kvinnens kropp. Nå, i Jesu Navn . . . ? . . .

470 I Jesu Kristi Navn, velsign denne lille jenta, Herre. Våre kamper på skolen der, jeg vet hva hun går gjennom. Jeg ber

om at Du må velsigne. Må hun trekke ut det Sverdet, denne morgenen, og gå fremad!...?... Velsign denne lille gutten, Herre; han kommer, påkaller Ditt Navn, denne morgenen, jeg ber om at Du vil gå med...?...

⁴⁷¹ Gud, velsign min bror, gi ham det han ber om. I Herren Jesus Navn, talte jeg det!...?...

I Jesu Kristi Navn, ber vi denne bønnen.

I Jesu Kristi Navn, ber vi denne bønnen.

I Jesu Kristi Navn, ber vi denne bønnen.

I Jesu Kristi Navn, vi...?...

I Jesu Kristi Navn, ber vi denne bønnen.

I Jesu Kristi Navn...?...

I Jesu Kristi Navn...?...

I Jesu Kristi Navn, helbred min bror.

I Jesu Kristi Navn...?...

I Jesu Kristi Navn!

I Jesu Kristi Navn!

I Jesu Kristi Navn!

I Jesu Kristi Navn!

I Jesu Kristi Navn!

⁴⁷² [Noen sier: "Far døde."—Red.] Gud, hjelp henne, i Jesu Navn.

Gud, i Jesu Kristi Navn, vi...?...

Gud, i Jesu Navn!

I Jesu Kristi Navn...?...

I Jesu Kristi Navn, helbred min bror.

I Jesu Navn...?...

Forstår dere nå?

Å Gud, må dette gå vekk fra...?...

⁴⁷³ I Jesu Kristi Navn, vi ber!...?... Gi søster...?...

⁴⁷⁴ Å Gud, Du vet at den kjære lille moren der, går igjennom alle disse problemene, jeg ber, Gud, at Du må...?... på henne.

Trekk ut det Sverdet, Ed, og gå fremad, i Jesu Navn.

⁴⁷⁵ Å, Gud, helbred kvinnen. Gi ham det han ber om. Må han ta det Sverdet foran seg, i vanskelige tider.

Å Gud...?...denne morgenen. Jeg ber om at Du må...?...

⁴⁷⁶ Far, Gud, jeg ber om at Du må helbrede vår bror og gjør ham frisk. Og i Jesu Kristi Navn...?...

477 Gud, jeg ber om at Du må helbrede vår søster, gjør henne frisk, i Jesu Kristi Navn.

478 Far, Gud, jeg ber om at du må—må helbrede vår bror.

Helbred vår søster, Herre! . . . ? . . .

Far, i Jesu Navn, helbred denne, vår søster, Far.

479 Far, . . . ? . . . vi ber i Jesu Navn. Gud, helbred denne kvinnen.

Å Gud, jeg ber om at Du . . . ? . . .

480 Å Gud, velsign ham, Far! . . . ? . . . Hvor vi elsker disse gamle karene, Herre. Og jeg ber om at Du må gi ham det han ber om! . . . ? . . .

481 Vår Himmelske Far, jeg ber om at min broder . . . ? . . . Å Gud, . . . ? . . . ham, Å Gud . . . ? . . . korsets soldat. Og han vil trekke ut det Sverdet, denne morgenen, og marsjere fremad.

Gud, vi . . . ? . . . Gi dette, Å Gud, det han ber om.

482 Gud, velsign broder . . . ? . . . Jeg ber om at Du må helbrede ham, Herre! . . . ? . . . Gi ham det han ønsker i sitt hjerte, i Jesu Kristi Navn.

483 Å Himmelske Far, denne lille forkynneren av Evangeliet, halsen hans . . . ? . . . Hvor hun vasket gryter . . . ? . . . Gud, jeg ber om at Du må . . . ? . . . Og mens Guds mektig hær beveger seg fremad nå, med Sverdene løftet, så gi henne seieren, Herre. Den lille mannen hennes her, Herre, som ble fridd fra den kreftsengen som han lå i, døende med kreft, og legene hadde gitt ham opp, ettersom det gikk på. Og her er han, denne morgenen, en liten korsets soldat. Styrk ham, Herre, for Din tjeneste, ber vi om, i Jesu Navn.

484 Jeg vil at den lille kvinnen . . . Det er noe annet med denne lille forkynneren her. Kom opp, broder Kidd. Denne mannen ble sendt hjem fra sykehuset, helt nylig, døende, spist opp av kreft. [Søster Kidd sier: "Ett år siden."—Red.] Ett år siden. ["To."] To år siden, med prostata. Legen hans sa han bare hadde noen få dager igjen å leve. Og en morgen, dro vi opp der, virkelig tidlig, og ba for ham, akkurat slik som for deg, og de kan ikke engang finne et spor av den. [Forsamlingen fryder seg.] Han ble helbredet. Amen. Han—han . . . [Søster Kidd sier: "Måtte innrømme det."] Han veier mer nå enn han noen gang har gjort. Ham og den lille kona hans har vært på Evangeliets marker, kanskje før jeg ble født. Han er her nå . . . [Broder Kidd sier: "Femtifem år."] Femtifem år. Til om med før jeg kom til jorda, så forkynte de Evangeliet. Og her er han, helbredet, i en alder på omkring syttifem eller . . . ["Åttien."] Åttien. [Broder Kidd sier: "Vi

pleide å ha en vekkelse, et to ukers møte, hvor vi talte hver kveld.”] To ukers vekkelse, bare holdt to ukers vekkelse, og talte hver kveld. Åttien år gammel, helbredet, av kreft, da han var gammel.

⁴⁸⁵ Ja vel, søster, det er din tur nå. Tror du? [Forsamlingen fryder seg og sier: “Amen.”—Red.] *Fremad, kristne stridsmenn.* Ja vel, søster. Dere, til hver enkelt av dere, hva skal dere gjøre? SÅ SIER HERREN. Hva skal vi gjøre, henge rundt her?

⁴⁸⁶ Satan, du tapte. Vi kommer over nå. Vi marsjerer videre inn i det lovede Land. Hva er det? “Hva er dette fjellet, som står foran Serubabel? Hvem er dette, som står foran der? Du skal bli en slette.” Hvorfor? Med et tveegget Sverd, vil vi hogge det i bakken. Det stemmer. Ja vel.

Fremad, kristne stridsmenn!
 Fremad nu til krig,
 Med det Jesu korset,
 Vandrer fremmad på;
 Krist, vår Himmelkonge,
 Fører an Sin hær; (med Sitt Ord)
 Fremad da til striden,
 Se, Hans faner gå!

Fremad, kristne stridsmenn!
 Fremad nu til krig,
 Med det Jesu korset,
 Vandrer fremmad på.

⁴⁸⁷ Halleluja! Hva gjorde de? Det første som dro frem, i kamp, for Israel, hva var det første? Sangerne dro frem, først. Hva fulgte så? Arken. Så kampen. Ja vel. Tror dere det nå? [Forsamlingen sier: “Amen.”—Red.] Vi synger *Fremad, kristne stridsmenn.* Vi får det vekk, enhver tvil. Vi reiser oss nå, og marsjerer til kampen.

La oss stå nå, alle sammen.

Fremad, kristne stridsmenn!
 Fremad nu til krig,
 Med det Jesu korset,
 Vandrer fremmad på.
 Krist, vår Himmelkonge,
 Fører an Sin hær;

Hvordan beseirer vi ham? Med Ordet.

Fremad da til striden,
 Se, Hans faner gå!
 Fremad, kristne stridsmenn!
 Fremad nu til krig,
 Med det Jesu korset,
 Vandrer fremmad på.

Vi er ei atskilte,
 Vi er ett legeme vi;
 Ett i håp og lære,
 Ett i kjærlighet.

488 All de som tror nå, si: “Amen.” [Forsamlingen sier: “Amen.”—Red.] Halleluja! Tror dere det? [“Amen.”] Vi er seierherrer. Hvor er alle fiendene? Under våre føtter. Hva er vi i dag? Oppreist i Kristus!

489 Nå, det er over, søster. [Broder Branham snakker igjen til søsteren, som var syk—Red.] Tror du det? Gå hjem nå. Har du det bra? Hun sier hun har det bra nå. Alt er bra.

490 Hvor mange der ute har det bra? [Forsamlingen fryder seg høylytt og sier: “Amen.”—Red.] Og da de ropte, så falt muren sammen, amen, og de inntok den. Amen. De inntok byen. Amen! Amen! Tror dere på Ham? [“Amen.”]

491 Nå, ikke glem kveldens møte. Broder Neville vil være her i kveld, og gi oss et godt budskap. Og søndag, neste søndag, om Herren vil, er jeg her.

492 Nå la oss gå, når vi nå beveger oss. Og nå, la oss gå, syngende, ut av bygningen, *Fremad, kristne stridsmenn*. Og fra denne dag, heretter, så putt aldri det Sverdet ned i slira igjen. Trekk det ut. La oss seire. “De gikk ut, seirende, og for å seire.” Ja vel, igjen, det første verset.

Fremad, kristne stridsmenn!
 Fremad nu til krig,
 Med det Jesu korset,
 Vandrer fremmad på.

DET STØRSTE SLAGET SOM NOEN GANG HAR BLITT UTKJEMPET NOR62-0311
(The Greatest Battle Ever Fought)

Dette budskapet av broder William Marrion Branham som opprinnelig ble talt på engelsk søndags morgen, den 11 mars 1962, i Branham Tabernacle i Jeffersonville, Indiana, U.S.A., er tatt fra et lydbånd opptak og trykt uredigert på engelsk. Denne oversettelsen på norsk er trykket og gitt ut av Voice Of God Recordings.

NORWEGIAN

©2011 VGR, ALL RIGHTS RESERVED

VOICE OF GOD RECORDINGS
PL 1, 02761 ESPOO, FINLAND

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. Box 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org

Informasjon om opphavsrett

Alle rettigheter forbeholdes. Denne boken kan skrives ut på en privat skriver for personlig bruk eller deles ut gratis, som et verktøy for å spre Evangeliet om Jesus Kristus. Denne boken kan ikke bli solgt, reproduisert i stor skala, publisert på en nettside, lagret i et mottakersystem, oversatt til andre språk eller bli brukt for å samle inn penger uten uttrykkelig, skriftlig tillatelse fra Voice Of God Recordings®.

For mer informasjon eller vedrørende annet tilgjengelig materiale, vennligst kontakt:

VOICE OF GOD RECORDINGS
PL 1, 02761 ESPOO, FINLAND

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. BOX 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org